Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
PAOLA MENGOZZIEGO
przedstawiona w dniu 19 listopada 2015 r.[1]

Sprawy połączone C-186/14 P i C-193/14 P

ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s. i inni
przeciwko
Hubei Xinyegang Steel Ltd
i
Rada Unii Europejskiej
przeciwko

Hubei Xinyegang Steel Ltd

Odwołanie — Dumping — Rozporządzenie (WE) nr 384/96 — Artykuł 3 ust. 5, 7 i 9 — Artykuł 6 ust. 1 — Przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chin — Ostateczne cło antydumpingowe — Ustalenie zagrożenia wystąpienia szkody — Uwzględnienie danych dotyczących okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem — Zakres kontroli sądowej

I – Wprowadzenie

1. W dwóch odwołaniach ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s. i in. (zwane dalej „ArcelorMittal i in.") i Rada Unii Europejskiej wnoszą o uchylenie wyroku Sądu w sprawie Hubei Xinyegang Steel/Rada (T-528/09, EU:T:2014:35, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem"), w którym Sąd uwzględnił żądanie skarżącej zmierzające do stwierdzenia nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 926/2009 z dnia 24 września 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej[2] (zwanego dalej „spornym rozporządzeniem").

2. Odwołania te, połączone na mocy postanowienia prezesa Trybunału z dnia 28 lipca 2014 r., dają Trybunałowi sposobność wyjaśnienia po raz pierwszy zakresu pojęcia „zagrożenia szkodą [wystąpienia szkody]" w rozumieniu art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej[3], zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 2117/2005 z dnia 21 grudnia 2005 r.[4]. (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym"). W odwołaniach tych poruszona została również kwestia respektowania przez sąd pierwszej instancji granic sprawowanej przez ten sąd kontroli dotyczącej ocen o charakterze ekonomicznym dokonywanych przez instytucje w kontekście środków ochrony antydumpingowej.

1 — Język oryginału: francuski.
2 — Dz.U. L 262, s. 19,
3 — Dz.U. 1996 L 56, s. 1.
4 — Dz.U. L 340, s. 17.

II – **Ramy prawne**

3. Artykuł 3 rozporządzenia podstawowego przewiduje:

„1. W rozumieniu niniejszego rozporządzenia termin „szkoda" oznacza, jeżeli nie określono inaczej, istotną szkodę dla przemysłu wspólnotowego, zagrożenie istotną szkodą [wystąpienia istotnej szkody] dla przemysłu wspólnotowego lub istotne opóźnienie powstawania takiego przemysłu oraz jest interpretowany zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.

[…]

5. Ocena wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na dany przemysł wspólnotowy obejmuje ocenę wszystkich istotnych czynników ekonomicznych i wskaźników oddziałujących na stan tego przemysłu, w tym faktu, czy przemysł wciąż przechodzi proces przezwyciężania skutków przywozu po cenach dumpingowych lub subsydiowanego mającego miejsce w przeszłości, rozmiarów faktycznego marginesu dumpingu, faktycznego i potencjalnego spadku sprzedaży, zysków, produkcji, udziału w rynku, wydajności, stopy zwrotu z inwestycji, wykorzystania mocy produkcyjnych; czynników wpływających na ceny wspólnotowe; faktycznych i potencjalnych skutków w zakresie przepływów pieniężnych, zapasów, zatrudnienia, wynagrodzeń, rozwoju, zdolności do pozyskania kapitału lub inwestycji. Wykaz ten nie jest wyczerpujący, a żaden z tych czynników brany pod uwagę osobno lub łącznie nie musi stanowić decydującej wskazówki.

[…]

7. Inne niż przywóz produktów po cenach dumpingowych znane czynniki, w tym samym czasie powodujące szkodę dla przemysłu wspólnotowego, również poddaje się ocenie w celu stwierdzenia, czy spowodowana przez nie szkoda nie została przypisana przywozowi towarów po cenach dumpingowych na podstawie ust. 6. Czynniki, które można w tym kontekście poddać ocenie, to m.in. wielkość i ceny przywożonych towarów niesprzedanych po cenach dumpingowych, zmniejszenie popytu, zmiana struktury konsumpcji, restrykcyjne praktyki handlowe i konkurencja między producentami z krajów trzecich i producentami wspólnotowymi, postęp technologiczny, wyniki wywozu i wydajność przemysłu wspólnotowego.

[…]

9. Zagrożenie istotną szkodą [wystąpienia istotnej szkody] ustala się na podstawie faktów, a nie tylko domniemań, przypuszczeń, bądź odległych możliwości. Zmiany okoliczności mogących spowodować sytuację, w której dumping doprowadziłby do powstania szkody, muszą być jednoznacznie przewidziane i nieuchronne.Ustalając zagrożenie istotną szkodą [wystąpienia istotnej szkody], powinno się uwzględnić takie czynniki, jak:

a) znacząca stopa wzrostu przywozu towarów po cenach dumpingowych na rynek Wspólnoty, wskazująca na prawdopodobieństwo znacznego wzrostu przywozu;

b) swobodne dysponowanie rezerwami mocy produkcyjnych przez eksportera lub nieuchronność znacznego zwiększenia tych mocy, wskazujące na prawdopodobieństwo znacznego wzrostu wywozu towarów po cenach dumpingowych do Wspólnoty, przy uwzględnieniu dostępności innych rynków wywozowych, mogących wchłonąć dodatkowy wywóz;

c) fakt, czy przywóz jest prowadzony po cenach, które mogłyby w znacznym stopniu spowodować obniżenie cen lub zapobiec ich wzrostowi, który w innych warunkach miałby miejsce, oraz po cenach, które mogłyby zwiększyć popyt na dalszy przywóz; oraz;

d) stan zapasów produktu objętego postępowaniem.

Żaden z czynników wymienionych powyżej nie musi stanowić decydującej wskazówki, ale wszystkie uwzględnione czynniki powinny doprowadzić do wniosku, że dalszy wywóz towarów po cenach dumpingowych jest nieunikniony i w przypadku braku działań ochronnych spowodowana zostanie istotna szkoda".

4. Artykuł 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„Po wszczęciu postępowania Komisja we współpracy z państwami członkowskimi podejmuje działania na szczeblu Wspólnoty. Postępowanie obejmuje zarówno dumping, jak i szkodę, które badane są jednocześnie. Aby ustalenia były reprezentatywne, określa się okres badany, który w przypadku dumpingu zwykle obejmuje nie mniej niż sześć miesięcy bezpośrednio poprzedzających wszczęcie postępowania. Informacje dotyczące okresu następującego po okresie badanym zwykle nie są brane pod uwagę".

III – **Okoliczności powstania sporu**

5. W dniu 9 lipca 2008 r., w wyniku skargi złożonej przez Komitet Ochrony Przemysłu Stalowych Rur Bez Szwu Unii Europejskiej, Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chin [5].

6. Komisja postanowiła ograniczyć swoje dochodzenie do kontroli wyrywkowej zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego. W tym celu Komisja wybrała czterech chińskich eksportujących producentów reprezentujących ponad 70% łącznej wielkości wywozu produktu objętego postępowaniem do Unii. Wśród tych eksportujących producentów znajdowała się Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd (zwana dalej „Hubei").

7. W dniu 7 kwietnia 2009 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (WE) nr 289/2009 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej [6] (zwane dalej „rozporządzeniem tymczasowym").

8. W motywie 13 rozporządzenia tymczasowego Komisja wskazała, że dochodzenie w sprawie dumpingu oraz szkody obejmowało okres od dnia 1 lipca 2007 r. do dnia 30 czerwca 2008 r. (zwany dalej „okresem objętym dochodzeniem"). Analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody objęła okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do końca okresu objętego dochodzeniem (zwany dalej „badanym okresem").

9. W wyniku przeprowadzonego badania, którego podsumowanie znajduje się w motywie 135 rozporządzenia tymczasowego, Komisja stwierdziła, po pierwsze, „że mimo tego, że przemysł wspólnotowy nie poniósł istotnej szkody podczas badanego okresu, [to był on] osłabiony pod koniec [okresu objętego dochodzeniem], po drugie, że „zaistniały w wszystkie [przesłanki] warunkujące zaistnienie szkody po [okresie objętym dochodzeniem]", oraz po trzecie, „[że] spełnione są również warunki określające zagrożenie wystąpienia szkody".

10. W dniu 24 września 2009 r. Rada przyjęła sporne rozporządzenie.

11. W motywach 35–81 spornego rozporządzenia Rada potwierdziła spostrzeżenia Komisji zawarte w rozporządzeniu tymczasowym dotyczące braku szkody i istnienia zagrożenia wystąpienia szkody dla przemysłu Unii. W tym względzie Rada wzięła pod uwagę dane dotyczące okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem, czyli od lipca 2008 r. do marca 2009 r.

5 — Dz.U. C 174, s. 7.

6 — Dz.U. L 94, s. 48

IV – **Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok**

12. Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 30 grudnia 2009 r. Hubei wniosła skargę o stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia. Komisja oraz ArcelorMittal i.in. wzięły udział w sprawie w charakterze interwenientów popierających żądania Rady.

13. Skargę swą Hubei oparła na trzech zarzutach. Trzeci z tych zarzutów dotyczył naruszenia art. 3 ust. 9, art. 9 ust. 4 i art. 10 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, z uwagi na okoliczność, że sporne rozporządzenie było oparte na oczywistych błędach w ocenie, co do zagrożenia wystąpienia istotnej szkody.

14. Sąd oceniał wyłącznie trzeci zarzut podniesiony przez Hubei i uwzględnił go. Sąd orzekł, po pierwsze, że Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie potwierdzając wniosek Komisji, jakoby przemysł Unii był osłabiony pod koniec okresu objętego dochodzeniem, a po drugie, że Rada naruszyła art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego uznając, iż w tym przypadku istniało zagrożenie wystąpienia szkody.

15. Jeżeli chodzi o dokonaną przez instytucje ocenę dotyczącą stanu osłabienia, w jakim znajdował się przemysł Unii, Sąd stwierdził w pkt 61 zaskarżonego wyroku, że z wyjątkiem zmiany wielkości udziału w rynku przypadającego przemysłowi Unii – wszystkie czynniki ekonomiczne wzięte pod uwagę przez instytucja były dodatnie i tworzyły jako całość profil przemysłu w sytuacji siły, a nie trudności czy osłabienia. Zdaniem Sądu wniosek instytucji, jakoby przemysł Unii znajdował się w sytuacji osłabienia pod koniec okresu objętego dochodzeniem, nie jest poparty danymi ekonomicznymi istotnymi dla sprawy.

16. Ponadto w pkt 63–65 zaskarżonego wyroku Sąd odrzucił inne argumenty wysunięte przez instytucje na poparcie wywiedzionego przez nie wniosku, że przemysł Unii, pod koniec okresu objętego dochodzeniem, znajdował się w stanie osłabienia. Sąd stwierdził mianowicie, że zmniejszenie popytu nie powinno być przypisywane przywozowi po cenach dumpingowych oraz że istotne dla sprawy dowody nie uzasadniają twierdzenia, że wzrost przywozu z Chin z pewnością ograniczył skłonność przemysłu Unii do inwestowania i podnoszenia zdolności produkcyjnych w odpowiedzi na ekspansję na rynku.

17. Jeżeli chodzi o zagrożenie wystąpienia szkody, Sąd na zakończenie badania przeprowadzonego w pkt 70–90 zaskarżonego wyroku orzekł w pkt 91 tego wyroku, że z przewidzianych przez art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego czterech czynników, jeden czynnik został uznany przez instytucje za niedecydujący (zapasy towarów będących przedmiotem dochodzenia), dwa czynniki (wielkość i ceny przywozu) wykazywały niespójności między prognozami Komisji potwierdzonymi przez Radę w spornym rozporządzeniu a danymi istotnymi dla okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem, natomiast jeden czynnik (wydajność eksportera i ryzyko przekierowania wywozu) zawierał luki co do istotnych elementów, jakie należy wziąć pod uwagę.

18. W tym samym pkt 91 zaskarżonego wyroku Sąd dodał, że te niespójności i luki należy rozważyć w kontekście wymogów przewidzianych w art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, według których zagrożenie wystąpienia szkody powinno być oparte „na podstawie faktów, a nie tylko domniemań, przypuszczeń bądź odległych możliwości”, natomiast zmiany okoliczności mogących spowodować sytuację, w której dumping doprowadziłby do powstania szkód, powinny być „jednoznacznie przewidziane i nieuchronne”.

19. W pkt 93 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził więc, że ponieważ sporne rozporządzenie zostało oparte na ustaleniu zagrożenia wystąpienia szkody, a Rada dopuściła się w tym względzie błędu, należy stwierdzić nieważność rzeczonego rozporządzenia w zakresie, w jakim nakłada ono cło antydumpingowe na wywóz produktów wytwarzanych przez Hubei i stanowi o poborze tymczasowego cła nałożonego na taki wywóz.

V – **Żądania stron w postępowaniach odwoławczych i postępowanie przed Trybunałem**

20. W sprawie C-186/14 P ArcelorMittal i in. wnoszą do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— oddalenie pierwszej części zarzutu trzeciego podniesionego przez skarżącą w pierwszej instancji;

— przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w pozostałym zakresie; oraz

— obciążenie Hubei kosztami poniesionymi przez ArcelorMittal i in. w pierwszej instancji i w niniejszym postępowaniu odwoławczym.

21. W sprawie C-193/14 P Rada wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— oddalenie pierwszej części zarzutu trzeciego podniesionego przez skarżącą w pierwszej instancji;

— przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w celu zbadania pozostałych zarzutów podniesionych w pierwszej instancji;

— obciążenie Hubei kosztami poniesionymi przez Radę w obydwu instancjach.

22. Hubei wnosi do Trybunału o:

— oddalenie odwołań w całości, oraz;

— obciążenie wnoszących odwołania kosztami postępowania.

23. Postanowieniem Prezesa Trybunału z dnia 28 lipca 2014 r. obydwie sprawy zostały połączone w celu łącznego rozpoznania w ramach ustnego etapu postępowania oraz wydania wyroku.

24. Zgodnie z art. 172 regulaminu postępowania przed Trybunałem, Komisja złożyła odpowiedź na odwołanie, w której przyłączyła się do żądań ArcelorMittal i in. oraz Rady i wniosła do Trybunału o obciążenie Hubei kosztami postępowania.

25. Republika Włoska, która postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 21 sierpnia 2014 r. została dopuszczona do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady w sprawie C-193/14 P, wnosi również do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku, oddalenie pierwszej części zarzutu trzeciego podniesionego przez skarżącą w pierwszej instancji oraz przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania.

VI – **Analiza zarzutów**

26. ArcelorMittal i in. podnoszą trzy zarzuty mające na celu uchylenie wyroku. Zarzuty te dotyczą kolejno, błędnej wykładni art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, błędnego zastosowania art. 3 ust. 9 oraz naruszenia art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia, jak również błędnego uznania przez Sąd, że dokonana przez instytucje Unii analiza dotycząca zagrożenia wystąpienia szkody zawiera oczywisty błąd w ocenie.

27. Natomiast Rada podnosi w odwołaniu cztery zarzuty mające na celu uchylenie wyroku dotyczące po pierwsze, naruszenia art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego i przeinaczenia dowodów, po drugie, błędnej wykładni art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, po trzecie, błędnej wykładni art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego i po czwarte, naruszenia prawa przez Sąd poprzez zastąpienie dokonanej przez instytucje Unii oceny czynników ekonomicznych własną oceną.

28. Ponieważ prawie wszystkie zarzuty obydwu odwołań są podobne, lub przynajmniej pokrywają się w znacznej części, proponuję przeanalizować je łącznie w następującej kolejności:

— pierwszy zarzut odwołania podniesiony przez Radę oraz pierwsza część zarzutu trzeciego podniesionego przez ArcelorMittal i in. dotyczące zasadniczo naruszenia art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego oraz przeinaczenia dowodów, na których Sąd oparł swoje wnioski odnoszące się do stanu osłabienia, w jakim znajdował się przemysł Unii;

— drugi zarzut odwołania podniesiony przez Radę i pierwszy zarzut odwołania podniesiony przez ArcelorMittal i in., obydwa dotyczące błędnej wykładni art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego;

— trzeci zarzut odwołania podniesiony przez Radę, zarzut drugi oraz druga część zarzutu trzeciego podniesionego w odwołaniu przez ArcelorMittal i in., dotyczące błędnej wykładni art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego oraz błędów w analizie czynników odnoszących się do zagrożenia wystąpienia szkody;

— czwarty zarzut odwołania podniesiony przez Radę, dotyczący naruszenia prawa przez Sąd poprzez zastąpienie oceny czynników ekonomicznych dokonanej przez instytucje Unii jego własną oceną.

A – *W przedmiocie pierwszego zarzutu odwołania podniesionego przez Radę oraz pierwszej część zarzutu trzeciego podniesionego przez ArcelorMittal i in., dotyczących naruszenia art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego oraz przeinaczenia dowodów, na których Sąd oparł swoje wnioski odnoszące się do stanu osłabienia, w jakim znajdował się przemysł Unii*

1. Streszczenie argumentów stron

29. Rada stoi na stanowisku, że mimo iż pojęcie „osłabienia” nie figuruje w art. 3 rozporządzenia podstawowego, pojęcie to może jednak, tak jak w niniejszej sprawie, stanowić decydujący czynnik dla stwierdzenia zagrożenia wystąpienia szkody. Zagadnienie osłabienia przemysłu Unii, było więc pierwszym etapem, w ramach którego instytucje analizowały stan przemysłu Unii, w oparciu o czynniki wymienione w art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Wśród tych czynników figuruje wpływ przywozu towarów po cenach dumpingowych, którego Sąd rzekomo nie zbadał.

30. Ponadto Rada uważa, że Sąd w swojej ocenie czynników ekonomicznych, takich jak poziom zapasów, wielkość sprzedaży, udział w rynku przemysłu Unii, poziom zatrudnienia, ceny sprzedaży, zwrot inwestycji oraz zyski tego przemysłu, doszedł do niekompletnych a nawet nieprawidłowych wniosków, pomijając niektóre okoliczności i ignorując tendencje lub negatywne aspekty pozytywnych wskaźników w dwóch ostatnich latach okresu objętego dochodzeniem, co jest równoznaczne z oczywistym przeinaczeniem dowodów. Ponadto Sąd nie wziął pod uwagę wielkości marginesu dumpingu ani dokonanej przez instytucje analizy dotyczącej poprawy stanu przemysłu Unii po wcześniejszym dumpingu.

31. ArcelorMittal i in. zarzucają, że Sąd nadał pojęciu „osłabienia" autonomiczny sens i znaczenie, którego pojęcie to nie ma. Zwracają one uwagę, że jedyną kwestią mającą znaczenie jest kwestia ustalenia, czy wniosek dotyczący osłabienia przemysłu Unii był oczywiście błędny, a nie to czy instytucje słusznie zakwalifikowały sytuację, jako sytuację „osłabienia". Rozporządzenie podstawowe nie zawiera bowiem pojęcia „osłabiony" lub „osłabienie", ani nie ustanawia, jako przesłanki umożliwiającej stwierdzenie zagrożenia wystąpienia szkody wymogu, aby przemysł Unii znajdował się w sytuacji „osłabienia" na koniec okresu objętego dochodzeniem.

32. ArcelorMittal i in. podnoszą również, że błędne są wnioski Sądu zawarte w pkt 64 i 65 zaskarżonego wyroku, dotyczące odpowiednio, z jednej strony, skłonności przemysłu Unii do inwestowania i rozwijania zdolności produkcyjnych oraz, z drugiej strony, braku poprawy sytuacji tego przemysłu po dumpingu wcześniejszym niż ten, którego dotyczy sporne rozporządzenie.

33. Komisja stoi na stanowisku, że zastosowane przez Sąd podejście świadczy, iż rozstrzygnął on wbrew linii orzecznictwa dotyczącego szerokiego zakresu swobodnego uznania, którym dysponują instytucje, jeżeli chodzi o złożone kwestie antydumpingowe, oraz o tym, że Sąd najwyraźniej zamierzał zastąpić ocenę Rady swoją własną oceną. Komisja podziela argumentację ArcelorMittal i in. dotyczącą pojęcia „osłabienia" i dodaje, że jest to wyłącznie czysto opisowe pojęcie odnoszące się do stanu, w jakim znajduje się przemysł Unii.

34. Hubei odpiera, zasadniczo, że powyższe zarzuty poniesione w odwołaniach są niedopuszczalne, ponieważ kwestionują dokonaną przez Sąd ocenę stanu faktycznego oraz że w każdym razie są one bezpodstawne. Hubei wyjaśnia w tym względzie, że zgodnie z orzecznictwem Sąd sprawdził, czy dowody były odpowiednie, aby uzasadnić wnioski, jakie wywiodły z nich instytucje i słusznie orzekł, że tak nie było. Poza tym Hubei twierdzi, że zarzut jakoby Sąd wyraźnie pominął margines dumpingu, jest również bezpodstawny, ponieważ nie jest to wskaźnik ekonomiczny mający znaczenie dla oceny, czy przemysł Unii znajduje się w stanie osłabienia lub czy istnieje zagrożenie wystąpienia szkody.

2. Analiza

35. Krytyka sformułowana przez strony wnoszące odwołanie w ramach omawianych zarzutów jest skierowana przeciwko punktom zaskarżonego wyroku odnoszącym się do oceny stanu przemysłu Unii pod koniec okresu objętego dochodzeniem w świetle czynników wymienionych w art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

36. Po zakończeniu swojej analizy przeprowadzonej w pkt 58–65 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł w pkt 66 tego wyroku, że Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, potwierdzając wniosek Komisji (zawarty w rozporządzeniu tymczasowym), zgodnie z którym przemysł Unii pod koniec okresu objętego dochodzeniem znajdował się w stanie osłabienia. Zdaniem Sądu, dane ekonomiczne, na których oparły się instytucje, nie uzasadniały takiego wniosku, lecz tworzyły jako całość profil przemysłu w sytuacji siły, a nie trudności czy osłabienia[7].

37. Przed przystąpieniem do badania zarzutów podniesionych przez strony wnoszące odwołanie, należy zauważyć, że nie kwestionują one twierdzenia Sądu zawartego w pkt 58 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym co do zasady, sytuacja przemysłu Unii pod koniec okresu objętego dochodzeniem, mimo że (zarówno w rozporządzeniu podstawowym jak i w rozporządzeniu tymczasowym oraz w spornym rozporządzeniu) jest o niej mowa w części dotyczącej szkody, „nie jest […] bez związku z analizą zagrożenia wystąpienia szkody" przewidzianą w art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

7 — Zobacz pkt 61 i 66 zaskarżonego wyroku.

38. Chociaż twierdzenie to nie zostało poddane krytyce, pozwala ono uwydatnić i lepiej zrozumieć relacje istniejące pomiędzy poszczególnymi istotnymi dla sprawy ustępami art. 3 rozporządzenia podstawowego, który nosi tytuł „Ustalenie szkody".

39. Artykuł 3 ust. 1 rozporządzenia podstawowego definiuje termin „szkoda", który jeżeli nie określono inaczej, oznacza między innymi istotną *szkodę* dla przemysłu Unii, *zagrożenie* wystąpienia istotnej *szkody* dla tego przemysłu.

40. Artykuł 3 ust. 2 tego rozporządzenia dotyczy ustalenia szkody. Powinno ono obejmować obiektywną ocenę, po pierwsze, wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych i jego wpływu na ceny produktów podobnych na rynku Unii, a po drugie, wpływu tego przywozu na przemysł Unii.

41. Artykuł 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, który został zastosowany przez instytucje w ramach spornego rozporządzenia, stanowi, że ocena wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na dany przemysł Unii obejmuje ocenę „wszystkich istotnych czynników ekonomicznych i wskaźników oddziałujących na stan […] przemysłu [Unii]". Przepis ten wskazuje, iż, wykaz tych czynników nie jest wyczerpujący.

42. Artykuł 3 ust. 9 tego rozporządzenia dotyczy „ustalenia zagrożenia istotną szkodą". Przepis ten precyzuje, że ustalenia powinno się dokonywać na podstawie faktów, a nie tylko domniemań, bądź odległych możliwości oraz że zmiany okoliczności mogących spowodować sytuację, w której dumping doprowadziłby do powstania szkody, muszą być jednoznacznie przewidziane i nieuchronne. Artykuł 3 ust. 9 wymienia również cztery czynniki, które należy między innymi uwzględnić ustalając „zagrożenie istotną szkodą [wystąpienia istotnej szkody]". Artykuł 3 ust. 9 precyzuje, że żaden z tych czynników nie musi stanowić decydującej wskazówki, ale wszystkie uwzględnione czynniki powinny doprowadzić do wniosku, że dalszy wywóz towarów po cenach dumpingowych jest nieunikniony i w przypadku braku działań ochronnych spowodowana zostanie istotna szkoda.

43. Należy zatem stwierdzić, że o ile art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego wymaga, aby „ustalenie *szkody*" [8] obejmowało w szczególności obiektywną ocenę wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na przemysł wspólnotowy, która to ocena, zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego obejmuje ocenę wszystkich istotnych czynników i wskaźników oddziałujących na stan przemysłu Unii, to rozporządzenie podstawowe nie wymaga wyraźnie takiej oceny w przypadku analizowania *zagrożenia wystąpienia* szkody w rozumieniu jego art. 3 ust. 9.

44. Jednakże art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego zawiera niewyczerpujące wyliczenie czynników, jakie powinno się uwzględnić ustalając zagrożenie wystąpienia szkody, co nie wyklucza czynników odnoszących się do stanu przemysłu Unii wymienionych w art. 3 ust. 5 tego rozporządzenia.

45. Jak uznały instytucje w niniejszej sprawie, ocena istotnych czynników oddziałujących na stan przemysłu Unii w kontekście zagrożenia wystąpienia szkody wydaje się zresztą konieczna.

46. Co prawda taka ocena nie prowadzi się do udowodnienia szkody, ponieważ w kontekście analizowania zagrożenia wystąpienia szkody, szkoda taka z definicji (jeszcze) się nie zmaterializowała.

47. Taka ocena umożliwia jednak zbadanie stanu przemysłu Unii, w świetle którego instytucje Unii mogą ustalić, jak tego wymaga art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, czy wobec nieuchronnego nowego przywozu towarów po cenach dumpingowych zagrożenie wystąpienia istotnej szkody ciążące nad przemysłem Unii, w przypadku braku działań ochronnych, zmaterializowałoby się w postaci istotnej szkody.

8 — Wyróżnienie moje.

48. Innymi słowy, aby instytucje mogły ustalić, czy istnieje zagrożenie wystąpienia istotnej szkody dla przemysłu Unii, w sytuacji gdy z definicji przemysł ten nie doznaje rzeczywistej materialnej szkody, mimo skutków przywozu towarów po cenach dumpingowych w okresie objętym dochodzeniem, konieczne jest zapoznanie się z aktualnym stanem tego przemysłu. Tylko rozumiejąc aktualny stan tego przemysłu instytucje mogą bowiem ustalić, czy nieuchronny wzrost przywozu towarów po cenach dumpingowych w przyszłości, będzie mógł wyrządzić istotną szkodę przemysłowi Unii, w przypadku braku działań ochronnych [9].

49. W niniejszej sprawie jest bezsporne, że w wyniku przeprowadzonej analizy instytucje doszły do wniosku, na podstawie oceny czynników i wskaźników wymienionych (niewyczerpująco) w art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, że mimo iż w okresie objętym dochodzeniem przemysł Unii nie doznał rzeczywistej szkody, to na koniec tego okresu, który upłynął w dniu 30 czerwca 2008 r., znajdował się on jednak w „stanie osłabienia”.

50. Ów stan osłabienia, jak wskazał Sąd w pkt 58 zaskarżonego wyroku, został uwzględniony w rozporządzeniu tymczasowym oraz w spornym rozporządzeniu w ramach analizy zagrożenia wystąpienia szkody.

51. Jak zostało wskazane w pkt 57 zaskarżonego wyroku, wniosek ten został zakwestionowany przez Hubei przed Sądem jako sprzeczny z istotnymi danymi ekonomicznymi.

52. Prawdą jest, jak podnoszą ArcelorMittal i in., że rozporządzenie podstawowe w żadnym razie nie traktuje stanu osłabienia przemysłu Unii jako przesłanki umożliwiającej stwierdzenie zagrożenia wystąpienia szkody. Jednakże błędne jest sugerowanie, że Sąd wymagał, aby instytucje wykazały, iż przemysł Unii spełnia tę przesłankę. Nie wynika to z żadnego z punktów zaskarżonego wyroku.

53. To że stan osłabienia przemysłu Unii stwierdzony przez instytucje może, jak podnosi Komisja, być postrzegany jako opis sytuacji faktycznej, w jakiej znajduje się przemysł Unii, nie oznacza, że nie podlega on kontroli sądowej; w szczególności kontrola pod względem oczywistego błędu w ocenie niewątpliwie dotyczy okoliczności faktycznych lub dowodów.

54. Wątpię zresztą, w świetle materiałów znajdujących się w aktach sprawy, że w tym przypadku pojęcie to służyło jedynie do opisu stanu faktycznego.

55. Jak bowiem jednoznacznie przyznaje Rada w odwołaniu, stan osłabienia przemysłu Unii był w tym wypadku traktowany przez instytucje jako element „decydujący” w ramach analizy zagrożenia wystąpienia szkody. Wynika to bardzo wyraźnie w szczególności z motywu 126 rozporządzenia tymczasowego przywołanego przez Sąd w pkt 58 zaskarżonego wyroku, jak również z motywu 135 tego

9 — Zobacz analogicznie, w odniesieniu do wykładni art. 3.4 i 3.7 Porozumienia o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (porozumienie antydumpingowe), których treść została powtórzona odpowiednio w art. 3 ust. 5 i 9 rozporządzenia podstawowego, sprawozdanie grupy specjalnej „Meksyk – postępowanie antydumpingowe dotyczące syropu kukurydzianego o wysokiej zawartości fruktozy (SHTF) pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych”, WT/DS132/R z dnia 28 stycznia 2000 r., pkt 7.140 i 7.141, przyjęte przez organ do spraw rozstrzygania sporów w dniu 24 lutego 2000 r. Powyższa ocena grupy specjalnej została potwierdzona w sprawozdaniu grupy specjalnej „Meksyk – postępowanie antydumpingowe dotyczące syropu kukurydzianego o wysokiej zawartości fruktozy (SHTF) pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych”, WT/DS132/RW z dnia 22 czerwca 2001 r., pkt 6.24 i 6.28, jak również w sprawozdaniu organu odwoławczego, WT/DS132/AB/RW z dnia 22 października 2001 r., pkt 114–118.

rozporządzenia, w myśl którego stan osłabienia jawi się jako jedno z trzech kryteriów, które umożliwiły Komisji stwierdzenie istnienia związku przyczynowego pomiędzy bezpośrednim zagrożeniem ze strony chińskiego przywozu po cenach dumpingowych a przewidywaną szkodą, jaką najprawdopodobniej poniesie przemysł Unii [10].

56. Zresztą prawdopodobnie łatwiej jest dowieść istnienia zagrożenia wystąpienia istotnej, nieuchronnej szkody wówczas, gdy przemysł Unii, z uwagi na przywóz towarów po cenach dumpingowych, znajduje się już w trudnej sytuacji ekonomicznej lub w stanie osłabienia, niż wtedy gdy czynniki przewidziane w art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego wskazują że przemysł jest w fazie ekspansji, lub przynajmniej w silnym stanie [11].

57. W tych okolicznościach stoję na stanowisku, że Sąd, rozpoznając w pierwszej instancji zarzut sprzeczności twierdzeń instytucji odnoszących się do osłabienia przemysłu Unii z istotnymi danymi ekonomicznymi, był jak najbardziej uprawniony do badania zarzutu, który podniosła przed nim Hubei.

58. Należy również odrzucić sformułowaną przez Radę krytykę o charakterze ogólnym, jakoby Sąd naruszył art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, ponieważ nie ocenił czynnika, jakim jest wpływ przywozu po cenach dumpingowych na stan przemysłu Unii. Wpływ ten nie jest bowiem jako taki jednym z czynników wymienionych w art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Stanowi on wynik (pozytywny lub negatywny) oceny czynników wymienionych w art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Zatem moim zdaniem Rada błędnie interpretuje ten przepis.

59. Istotą niniejszych zarzutów odwołania jest raczej kwestia zakresu kontroli sprawowanej przez Sąd w odniesieniu do wywiedzionego przez instytucje, w wyniku dokonanej przez nie oceny czynników i wskaźników wymienionych w art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego wniosku, co do stanu osłabienia przemysłu Unii, jak również ewentualne przeinaczenie dowodów, którego miałby dopuścić się Sąd w tym kontekście.

60. Jeżeli chodzi o zakres kontroli sądowej, należy w pierwszej kolejności zaznaczyć, że Sąd wyraźnie przypomniał obowiązujące go ograniczenia w sytuacji, gdy ma on dokonywać kontroli zgodności z prawem środków ochrony handlowej. Wynika to jasno z pkt 53 zaskarżonego wyroku, który odwołuje się słusznie do orzecznictwa Trybunału, zgodnie z którym instytucje dysponują w tej dziedzinie szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać, co wymaga, aby kontrola sądowa oceny złożonych sytuacji gospodarczych była ograniczona do weryfikacji przestrzegania zasad proceduralnych, prawidłowości ustalenia okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistych błędów w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy [12].

10 — Ostatni akapit motywu 126 rozporządzenia tymczasowego poświęcony „Wnioskom dotyczącym zagrożenia wystąpienia szkody" stanowi, że „[t]ymczasowo uznaje się, że w przypadku niezastosowania odpowiednich środków chiński przywóz po cenach dumpingowych nieuchronnie spowoduje poniesienie istotnej szkody przez osłabiony przemysł [Unii], w szczególności pod względem spadku sprzedaży, udziału w rynku, produkcji i rentowności". Motyw 135 tego rozporządzenia stanowi, co następuje: „[w] podsumowaniu, uwzględniając fakt, że – mimo tego, że przemysł [Unii] nie poniósł istotnej szkody podczas okresu badanego, choć pozostał osłabiony pod koniec [okresu objętego dochodzeniem] (zob. motyw 89) – zaistniały w pełni wszystkie okoliczności warunkujące pełne zaistnienie szkody po [okresie objętym dochodzeniem] (zob. motyw 112 powyżej) oraz spełnione są również warunki określające zagrożenie wystąpienia szkody, jak wyjaśniono w motywie 126 powyżej, stwierdza się, że istnieje związek przyczynowy pomiędzy bezpośrednim zagrożeniem ze strony chińskiego przywozu po cenach dumpingowych a przewidywaną szkodą, jaką najprawdopodobniej poniesie przemysł [Unii]".

11 — Zobacz podobnie w drodze analogii, sprawozdanie grupy specjalnej „Egipt – ostateczne cło antydumpingowe na przywóz stalowych prętów zbrojeniowych pochodzących z Turcji", WT/DS211/R z dnia 8 sierpnia 2002 r., pkt 7.91. Zobacz również F.D. Dascalescu, Threat of Injury in Anti-dumping Investigations: Some Comments on the Current Practice at EU and WTO Level, *Journal of World Trade*, nr 4, 2011, s. 884.

12 — Zobacz przytoczone przez Sąd wyroki Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, pkt 40); Hoesch Metals and Alloys (C-373/08, EU:C:2010:68, pkt 61), jak również ostatnio wydane wyroki Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP (C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 63); wyrok Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, pkt 29).

61. Pragnę przypomnieć nadto, że Trybunał odwoływał się już do tego orzecznictwa w ramach ustaleń odnoszących się do wyrządzenia szkody przemysłowi Unii, które to ustalenia wymagają, w ramach dochodzenia antydumpingowego, oceny złożonych sytuacji gospodarczych, w szczególności jeżeli chodzi o czynniki wyrządzające szkodę temu przemysłowi [13]. Moim zdaniem podobnie powinno być, jak uznał Sąd, w przypadku ustalania zagrożenia wystąpienia szkody.

62. Wynika z tego, że sąd unijny w ramach ograniczonej kontroli, jaką wykonuje w odniesieniu do złożonych sytuacji gospodarczych, nie może zastąpić oceny dokonanej przez instytucje Unii własną oceną sytuacji gospodarczej [14].

63. Jednakże, jak wielokrotnie orzekał Trybunał w kontekście prawa konkurencji i pomocy państwa, czyli w dziedzinach, które podobnie jak dziedzina środków ochrony handlowej, wiążą się ze złożonymi ocenami gospodarczymi, szeroki zakres swobodnego uznania, jaki posiadają instytucje, nie powoduje, że sąd Unii powinien powstrzymać się od kontroli interpretacji danych o charakterze ekonomicznym, dokonanej przez te instytucje [15].

64. W istocie zgodnie z tym orzecznictwem sąd Unii powinien dokonać zwłaszcza weryfikacji nie tylko materialnej prawidłowości przytoczonych dowodów, ich wiarygodności i spójności, ale także kontroli tego, czy te dowody stanowią zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę, dokonując oceny złożonej sytuacji, i czy mogą one stanowić poparcie dla wniosków wyciągniętych na ich podstawie [16].

65. W pkt 53 zaskarżonego wyroku Sąd odwołał się do tego orzecznictwa w kontekście oceny danych ekonomicznych dotyczących badania zagrożenia wystąpienia szkody. Sąd zastosował wspomniane orzecznictwo również wówczas, gdy oceniał wniosek instytucji dotyczący stanu osłabienia przemysłu Unii na końcu okresu objętego dochodzeniem. W rezultacie, po przeprowadzeniu tego badania Sąd orzekł w pkt 66 zaskarżonego wyroku, że wniosek ten „nie jest poparty danymi istotnymi dla sprawy".

66. Jak dotąd Trybunał nie powtórzył dosłownie tez swojego orzecznictwa, przytoczonego w pkt 63 i 64, ukształtowanego w dziedzinie prawa konkurencji i pomocy państwa, w dziedzinie środków ochrony handlowej.

67. Jednakże Trybunał zastosował je niewątpliwie w swoim wyroku Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP (C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78) [17]. Mając za zadanie dokonanie oceny, czy Sąd nie przekroczył granic kontroli sądowej, gdy uznał za nie dość przekonujące istotne dowody zawarte w aktach sprawy, na których oparły się instytucje, aby stwierdzić, że spółka zajmująca się sprzedażą związana z dwoma ukraińskimi eksporterami towarów po cenach dumpingowych wykonuje funkcje podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji, Trybunał orzekł, że przeprowadzona przez Sąd kontrola tych dowodów nie stanowiła nowej oceny okoliczności faktycznych zastępującej ocenę instytucji. Sąd nie naruszył więc szerokiego zakresu swobodnego uznania przysługującego instytucjom, lecz ograniczył się do ustalenia, czy powyższe dowody „mogły poprzeć wnioski przyjęte przez instytucje" [18].

13 — Zobacz w szczególności wyroki Transnational Company „Kazchrome" i ENRC Marketing/Rada (C-10/12 P, EU:C:2013:865, pkt 22); TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, pkt 34).

14 — Zobacz w szczególności, analogicznie w dziedzinie pomocy państwa, wyroki Hiszpania/Lenzing (C-525/04 P, EU:C:2007:698, pkt 57); Komisja/Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480, pkt 66); jak również, w dziedzinie stosowania reguł konkurencji, wyroki Komisja/Alrosa (C-441/07 P, EU:C:2010:377, pkt 67); CB/Komisja (C-67/13 P, EU:C:2014:2204, pkt 46).

15 — Zobacz w szczególności, jeżeli chodzi o zastosowanie reguł konkurencji wyroki: Komisja/Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2005:87, pkt 39); Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala (C-413/06 P, EU:C:2008:392, pkt 145); CB/Komisja (C-67/13 P, EU:C:2014:2204, pkt 46); jak również, jeżeli chodzi o stosowanie reguł dotyczących pomocy państwa, wyroki: Hiszpania/Lenzing (C-525/04 P, EU:C:2007:698, pkt 56); Komisja/Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480, pkt 64).

16 — Zobacz w szczególności wyroki: Komisja/Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480, pkt 65); CB/Komisja (C-67/13 P, EU:C:2014:2204, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo).

17 — Zobacz również moja opinia w tychże sprawach połączonych (C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2011:245, pkt 101–117).

18 — Wyrok Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP (C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 68). Zobacz również moja opinia w tych sprawach (C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2011:245, pkt 111).

68. Wynika z tego moim zdaniem, że Sąd słusznie orzekł, iż był uprawniony do skontrolowania, czy istotne dane ekonomiczne, czyli czynniki wymienione w art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, dotyczące stanu przemysłu Unii, potwierdzają wniosek instytucji, zgodnie z którym przemysł ten, pod koniec okresu objętego dochodzeniem, znajdował się w stanie osłabienia.

69. Czy oznacza to, że Sąd podważając w ramach dokonywania tej kontroli wnioski instytucji, zastąpił ocenę istotnych danych ekonomicznych dokonaną przez instytucje własną oceną?

70. Udzielenie odpowiedzi na to pytanie wymaga, aby na wstępie sprawdzić, czy jak podnosi Rada w ramach pierwszego zarzutu odwołania, przedstawione przez Sąd w pkt 59 zaskarżonego wyroku podsumowanie istotnych danych ekonomicznych, na których opierały się instytucje, jest do tego stopnia niekompletne, wybiórcze i obarczone błędami, że prowadzi w efekcie do przeinaczenia uwzględnionych przez instytucje dowodów.

71. Jak wiadomo, przeinaczenie dowodów przez Sąd, jako kwestia prawna, która może podlegać kontroli Trybunału w ramach odwołania, musi w oczywisty sposób wynikać z akt sprawy, bez konieczności dokonywania nowej oceny faktów i dowodów [19]. W przeciwnym razie chodziłoby o nakłonienie Trybunału do ponownej oceny okoliczności faktycznych ustalonych niezależnie przez Sąd, co zgodnie z art. 256 TFUE i z art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, leży poza zakresem kompetencji Trybunału w ramach odwołania, ponieważ kompetencja ta jest ograniczona do kwestii prawnych [20].

72. Zarzut oparty na przeinaczeniu powinien zatem ograniczać się do przypadków oczywistych błędów popełnionych przez Sąd w ustaleniach faktycznych, które powinny także wynikać w sposób ewidentny z akt sprawy, niezależnie od tego, czy chodzi o oczywiście błędne ustalenie treści uwzględnionego materiału dowodowego, czy też, jak sądzę, o pominięcie lub wybór materiału dowodowego skutkujący powstaniem oczywiście mylnego i błędnego obrazu rzeczywistości.

73. W tym wypadku, w pkt 59 zaskarżonego wyroku Sąd zawarł wyliczenie trzynastu czynników figurujących w art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, analizowanych przez Komisję w rozporządzeniu tymczasowym i potwierdzonych w spornym rozporządzeniu, które to czynniki wykazują zmiany stanu przemysłu Unii w okresie objętym dochodzeniem, czyli do końca tego okresu.

74. Rada podnosi różnego rodzaju zarzuty mające na celu wykazanie, że Sąd przeinaczył dowody dotyczące dziesięciu z trzynastu czynników [21], a także że popełnił błąd nie uwzględniając dwóch dodatkowych czynników.

75. Niezależnie od tego, że z wielu względów zarzuty te zmierzają de facto do nakłonienia Trybunału, aby dokonał ponownej oceny okoliczności faktycznych, która to kwestia nie podlega jego badaniu w ramach odwołania, moim zdaniem zarzuty te w każdym razie zasługują na oddalenie z powodów, które przedstawiam poniżej.

76. Jeżeli chodzi o *pierwszy* i *drugi* czynnik, Sąd odnotował kolejno, że „produkcja przemysłu [Unii] wzrosła o 7% (motyw 67 rozporządzenia tymczasowego) oraz że „wykorzystanie zdolności produkcyjnej wzrosło o 9%, aby osiągnąć 90% w okresie [objętym dochodzeniem], wykazując również podwyższony poziom w 2006 i 2007 r. (motyw 69 rozporządzenia tymczasowego)".

19 — Zobacz w szczególności wyrok Trubowest Handel i Makarov/Rada i Komisja (C-419/08 P, EU:C:2010:147, pkt 31, 32 i przytoczone tam orzecznictwo).

20 — Zobacz w szczególności wyrok Rada/Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245, pkt 16 i przytoczone tam orzecznictwo).

21 — Rada nie formułuje żadnej krytyki w odniesieniu do czynników siódmego, ósmego i dwunastego, które Sąd podsumował w pkt 59 zaskarżonego wyroku. Czynniki te to kolejno: „wydajność wzrosła o 7% (motyw 78 rozporządzenia tymczasowego)", „średnia płaca na pracownika wzrosła o 16% (motyw 79 rozporządzenia tymczasowego) oraz „przepływy pieniężne netto z działalności operacyjnej wzrosły o 73%, aby ustalić się w wysokości 634 mln EUR w okresie [objętym dochodzeniem], przy czym Komisja wyjaśniła nadto, że »nie było oznak trudności w pozyskiwaniu kapitału ze strony przemysłu Unii« (motyw 84 rozporządzenia tymczasowego)".

77. . Stwierdzenie to wynika z motywu 69 rozporządzenia tymczasowego, wedle którego wykorzystanie zdolności produkcyjnej pomiędzy 2005 r. (początek badanego okresu) a początkiem okresu objętego dochodzeniem wzrosło z 83% do 90%, to jest o 9% a nie o 7 punktów procentowych.

78. Rady nie krytykuje tego stwierdzenia, lecz zarzuca Sądowi, że pomylił dwa wskaźniki ekonomiczne, to znaczy zdolność produkcyjną i wykorzystanie zdolności produkcyjnej oraz nie wziął pod uwagę okoliczności, że wzrost o 7 punktów procentowych był ograniczony.

79. Jak jednak wynika już z samej lektury pkt 59 zaskarżonego wyroku, Sąd w żadnym razie nie pomylił tych dwóch czynników. Ponadto, okoliczność, że wzrost o 7 punktów procentowych był ograniczony nie ma żadnego wpływu na stwierdzenie, zgodnie z którym w badanym okresie nastąpiło zwiększenie zdolności produkcyjnej o 9% (tj. ok. 7 punktów procentowych), która to zdolność w okresie objętym dochodzeniem osiągnęła 90%. Rada nie udowodniła więc przeinaczenia dowodów.

80. W pkt 59 zaskarżonego wyroku Sąd w następujący sposób podsumował *trzeci* czynnik: „stan zapasów zwiększył się o 12%, Komisja stwierdziła jednak, że »znaczenie tego wskaźnika dla analizy szkody jest ograniczone«, ponieważ znaczna większość produkcji wykonywana jest na zamówienie (motyw 72 rozporządzenia tymczasowego)”.

81. Rada zarzuca, że Sąd nie sprecyzował, iż wskaźnik ten wykazywał tendencję spadkową od 2006 r., co oznacza że wnioski sądu pierwszej instancji są „co najmniej niekompletne jeżeli nie zupełnie błędne”.

82. Niemniej jednak, niekompletność wniosków, nawet gdyby została dowiedziona, nie oznacza, że twierdzenia Sądu dotyczące zapasów są oczywiście nieścisłe. W istocie Sąd należycie uwzględnił spadek, który wskazała Rada, ponieważ wzrost o 12% jest wynikiem różnicy wspomnianej w motywie 72 rozporządzenia tymczasowego pomiędzy 2006 r. (wzrost o 16%) a okresem późniejszym, do końca okresu objętego dochodzeniem (spadek łącznie o 4%). Rada nie udowodniła zatem, że Sąd w zaskarżonym wyroku dopuścił się błędu polegającego na przeinaczeniu dowodów odnoszących się do trzeciego czynnika.

83. Czwarty czynnik odnosi się do wielkości sprzedaży. Sąd odnotował w tym względzie, że „wielkość sprzedaży przemysłu [Unii] wzrosła o 14% (motyw 73 rozporządzenia tymczasowego)”.

84. Rada zarzuca, że Sąd nie uwzględnił wyjaśnień instytucji Unii, iż wzrost ten nie nadążał za ogólnym wzrostem rynku, który wyniósł 24%, a więc że przemysł Unii tracił swój udział w rynku. Sąd nie uwzględnił negatywnego aspektu pozytywnego wskaźnika. Poza tym wielkość sprzedaży w istocie spadła o 3% pomiędzy 2007 r. a końcem okresu objętego dochodzeniem.

85. Również i te zarzuty wydają mi się bezzasadne. Sąd ograniczył się bowiem do przytoczenia danych zawartych w motywie 73 rozporządzenia tymczasowego na temat wzrostu o 14% pomiędzy 2005 r. a okresem objętym dochodzeniem. Mimo że Sąd rzeczywiście nie wyjaśnił, iż pozytywny skutek znacznego wzrostu konsumpcji znalazł tylko częściowe odzwierciedlenie we wzroście o 14%, w żadnym razie nie wpływa to na prawidłowość poczynionego stwierdzenia. Co więcej, zarzucany przez Radę spadek o 3% pomiędzy 2007 r. a końcem okresu objętego dochodzeniem nie został jednoznacznie wskazany ani podkreślony w motywie 73 rozporządzenia tymczasowego i w żadnym razie nie podważa wniosku dotyczącego wzrostu wielkości sprzedaży o 14% pomiędzy 2005 r. a okresem objętym dochodzeniem (2007–2008).

86. Jeżeli chodzi o *piąty* czynnik, Sąd zauważył, że „udział rynkowy przemysłu [Unii] zmniejszył się o 5,2 pkt (motyw 75 rozporządzenia tymczasowego)”.

87. Nie kwestionując prawdziwości tej informacji, Rada zarzuca, że Sąd nie uwzględnił okoliczności, w których doszło do tego spadku, to znaczy sytuacji ekspansji rynkowej, w której przywóz z Chin znacznie wzrósł.

88. Prawdą jest, że gdyby Sąd wspomniał o okoliczności, którą podkreśliła Rada, najpewniej wzmocniłoby to charakter negatywny tego czynnika. Jednakże Sąd przyznał w pkt 61 zaskarżonego wyroku, że chodzi o czynnik, który nie jest pozytywny. Ponadto, jak wynika z pkt 64 i 65 zaskarżonego wyroku, Sąd wziął pod uwagę dane zawarte w rozporządzeniu tymczasowym, dotyczące kontekstu, w którym doszło do zmniejszenia udziału przemysłu Unii w rynku. Nie dostrzegam zatem żadnej oczywistej nieścisłości ustaleń faktycznych ze strony Sądu, jeżeli chodzi o dowody dotyczące tego czynnika.

89. Szósty czynnik został podsumowany przez Sąd w następujący sposób: „poziom zatrudnienia pozostał stabilny (motyw 77 rozporządzenia tymczasowego)".

90. Zdaniem Rady twierdzenie to jest nieścisłe, ponieważ poziom zatrudnienia w badanym okresie był zmienny i jak wynika z motywu 77 rozporządzenia tymczasowego, który został potwierdzony w spornym rozporządzeniu, poziom ten od 2007 r. do końca okresu objętego dochodzeniem nawet spadł o 6%.

91. W świetle motywu 77 rozporządzenia tymczasowego, zarzut Rady nie umożliwia w żadnym razie stwierdzenia jakiegokolwiek oczywistego błędu w ustaleniach faktycznych po stronie Sądu. Z motywu tego wynika bowiem, że chociaż co prawda poziom zatrudnienia pomiędzy 2007 r. a końcem okresu objętego dochodzeniem obniżył się, „[o]gółem zatrudnienie producentów objętych próbą pozostało na stałym poziomie pomiędzy 2005 r. a [okresem objętym dochodzeniem] na poziomie ok. 9100 osób. Pokazuje to, że producenci objęci próbą poprawili od tego czasu wydajność, jako że w tym samym okresie wielkość produkcji zwiększyła się o 7%".

92. Jak zauważyłem wcześniej [22], Rada nie formułuje żadnej krytyki opartej na przeinaczeniu dowodów odnoszących się do czynników *siódmego* (wzrost wydajności o 7%) i *ósmego* (wzrost średniej płacy na pracownika o 16%), podsumowanych przez Sąd w pkt 59 zaskarżonego wyroku. Należy to odnotować.

93. Jeżeli chodzi o *dziewiąty* czynnik, Sąd zauważył, że „ceny sprzedaży przemysłu [Unii] wzrosły o 21% (motyw 80 rozporządzenia tymczasowego)".

94. Rada zarzuca, że Sąd wziął pod uwagę wzrost, który nie obrazuje całości badanego okresu i że nie wziął pod uwagę przyczyn tego wzrostu oraz jego względnego charakteru.

95. Jak wynika w szczególności z motywu 80 rozporządzenia tymczasowego, „[c]eny sprzedaży producentów objętych próbą wzrosły znacząco o 21% w latach 2005–2007 i pozostały stabilne w [okresie objętym dochodzeniem]". Wskaźniki wzrostu zawarte w tabeli figurującej w tym samym motywie 80 są identyczne dla 2007 r. oraz dla okresu objętego dochodzeniem (wskaźnik 121) w stosunku do 2005 r. (wskaźnik 100), co świadczy o tym, że Sąd miał podstawy, aby wywieść z tego motywu, iż ceny sprzedaży w istocie wzrosły o 21%. Nie sądzę zatem, aby zarzuty przeinaczenia sformułowane przez Radę odnośnie do dokonanego przez Sąd podsumowania tego czynnika, zasługiwały na uwzględnienie.

22 — Zobacz pkt 74 i przypis 21 niniejszej opinii.

96. Jeżeli chodzi o *dziesiąty* czynnik, Sąd podsumował motyw 82 rozporządzenia tymczasowego w następujący sposób: „rentowność sprzedaży przemysłu [Unii] niepowiązanym klientom, wyrażona jako odsetek sprzedaży netto, zwiększyła się o 27% lub o 3,3 punktu procentowego, aby znaleźć się na poziomie 15,4% podczas okresu [objętego dochodzeniem], przy czym poziom rentowności dla lat 2005, a zwłaszcza 2006 i 2007, był również bardzo wysoki".

97. Nie kwestionując ścisłości danych przyjętych przez Sąd, Rada podnosi, że Sąd pominął okoliczność, iż pomiędzy 2007 r. a końcem okresu objętego dochodzeniem, jak również w okresie następującym po okresie objętym dochodzeniem, nastąpił spadek zysków.

98. Jeżeli chodzi o okres późniejszy niż okres objęty dochodzeniem, według mnie krytyka Rady jest nieistotna dla sprawy. Dokonane przez instytucje oceny, które badał Sąd, podsumowane w pkt 59 zaskarżonego wyroku, odnosiły się bowiem do stanu przemysłu Unii w badanym okresie oraz do końca okresu objętego dochodzeniem, który został opisany przez te instytucje jako stan „osłabienia".

99. Jeżeli chodzi o pominięcie spadku zysków pomiędzy 2007 r. a końcem okresu objętego dochodzeniem, należy zauważyć, że spadek ten nie został szczególnie podkreślony w wyjaśnieniach dostarczonych przez Komisję w motywie 82 rozporządzenia tymczasowego, chociaż prawdą jest, że mógł on wynikać z tabeli podsumowującej nieprzetworzone dane figurujące w tym motywie. W wyjaśnieniach tych akcent został natomiast położony na fakt, że rentowność w okresie objętym dochodzeniem spadła z 17,9% w 2007 r. do 15,4% oraz że pomiędzy 2005 r. a wspomnianym okresem „rentowność wzrosła o 3 punkty procentowe". W tych okolicznościach nie wydaje mi się, aby poprzez zarzucane pominięcie Sąd przeinaczył dowody.

100. Jeżeli chodzi o *jedenasty* czynnik, Sąd stwierdził, że „zwrot z inwestycji, czyli zysk w ujęciu procentowym wartości księgowej netto inwestycji, zwiększył się o 10% lub o 4,6 punktu procentowego, aby znaleźć się na poziomie 51,7% w okresie [objętym dochodzeniem], po osiągnięciu odpowiednio 85,1% i 79,2% w 2006 i w 2007 r. (motyw 82 rozporządzenia tymczasowego)";

101. Zdaniem Rady Sąd ograniczył się do przytoczenia danych wskazujących na tendencję pozytywną, podczas gdy za wzrostem pomiędzy 2005 r. a końcem okresu objętego dochodzeniem kryje się spadek zwrotu z inwestycji o ponad 70%.

102. Na wstępie należy stwierdzić, że badany w rozporządzeniu tymczasowym zwrot z inwestycji wynika nie tylko z jego motywu 82, w którym znajduje się jednolita tabela zawierająca dane ekonomiczne odnoszące się do rentowności sprzedaży i zwrotu z inwestycji, lecz także z wyjaśnień dostarczonych przez Komisję w motywie 83 rozporządzenia tymczasowego. Mimo ujęcia tych zagadnień w sposób przybliżony, uważam, że Sąd wiernie oddał dane zawarte w tabeli i wyjaśnienia dostarczone w ramach tych dwóch motywów rozporządzenia tymczasowego odnoszące się do zwrotu z inwestycji.

103. Po pierwsze, motyw 83 stanowi bowiem, że zwrot z inwestycji (procentowy stosunek zysku do wartości księgowej netto inwestycji) „zwiększył się z poziomu 47% w 2005 r. do 85% w 2006 r.", że „[s]padł następnie do 79% w 2007 r. i [spadał dalej w okresie objętym dochodzeniem] do 52%. Ogółem zwrot z inwestycji wzrósł w okresie badanym o 4,6 punktu procentowego". Po drugie, mimo że ze wskaźnika zawartego w tabeli figurującej w motywie 82 rozporządzenia tymczasowego wynika wprawdzie spadek o 71 punktów pomiędzy 2006 r. (wskaźnik 181) a okresem objętym dochodzeniem (wskaźnik 110), nie mniej jednak okolicznością, jaka jest szczególnie podkreślona w rozporządzeniu tymczasowym jest wzrost zwrotu z inwestycji o 4,6 punktów procentowych w badanym okresie, co dokładnie odpowiada różnicy pomiędzy 2005 r. (wskaźnik 100) a okresem objętym dochodzeniem (wskaźnik 110), czyli 10 punktom wskaźnika, który podkreślił również Sąd w pkt 59 zaskarżonego wyroku.

104. W mojej ocenie Sąd nie dopuścił się zatem jakiegokolwiek przeinaczenia dowodów dotyczących czynnika związanego ze zwrotem z inwestycji.

105. Jak wcześniej zauważyłem [23], Rada nie formułuje żadnego zarzutu przeinaczenia pod adresem dokonanego przez Sąd podsumowania *dwunastego* czynnika (przepływy pieniężne netto z działalności operacyjnej). Należy to odnotować.

106. Wreszcie, Sąd w następujący sposób przedstawił *trzynasty* czynnik: „roczne inwestycje przemysłu [Unii] wzrosły o 185%, aby znaleźć się na poziomie 284 mln EUR w okresie [objętym dochodzeniem] (motyw 85 rozporządzenia tymczasowego)".

107. Rada wyjaśnia, że ten pozytywny wskaźnik, którego ścisłości nie kwestionuje, powinien zostać przez Sąd zrelatywizowany w świetle „okoliczności", o których mowa w motywie 86 rozporządzenia tymczasowego, ponieważ nic nie wskazuje, że zostały one uwzględnione.

108. Jeżeli o to chodzi wątpię, aby zarzut Rady istotnie dotyczył przeinaczenia dowodów. Motyw 86 rozporządzenia tymczasowego nie przytacza bowiem żadnych okoliczności lub danych ekonomicznych, lecz podsumowuje dokonane przez Komisję oceny dotyczące niskiego poziomu inwestycji przed badanym okresem i faktu, że inwestycje w tym okresie nie były dokonywane w celu zwiększenia wydajności produkcji. Na wszelki wypadek, w każdym razie, należy zauważyć na tym etapie, że Sąd w pkt 64 i 65 zaskarżonego wyroku co do zasady należycie zbadał te oceny.

109. Tym samym zawarte w pkt 59 zaskarżonego wyroku podsumowanie trzynastu dowodów uwzględnionych przez instytucje, w żadnym razie stanowi przeinaczenia tych dowodów.

110. Jeżeli chodzi o podniesiony przez Radę zarzut, jakoby Sąd nie uwzględnił dwóch dodatkowych czynników figurujących w motywie 87 rozporządzenia tymczasowego, na których oparły się instytucje, to znaczy wielkości marginesu dumpingu oraz poprawy sytuacji przemysłu Unii po uprzednim dumpingu, uważam, że zarzut ten jest nieistotny dla sprawy. Niezależnie bowiem od tego, że wspomniany motyw nie zawiera konkretnych danych ekonomicznych, lecz raczej przytacza oceny okoliczności faktycznych, oceny te zostały zbadane przez Sąd w pkt 64 i 65 zaskarżonego wyroku. Rada nie może więc twierdzić, że powyższe oceny okoliczności faktycznych zostały w zaskarżonym wyroku pominięte.

111. Jeżeli natomiast chodzi o badanie tych ocen przez Sąd, ArcelorMittal i in. stoją na stanowisku, że motyw 87 rozporządzenia tymczasowego został przez Sąd odczytany w sposób niepełny i nieprawidłowy.

112. Tymczasem powyższa krytyka zmierza do obarczenia Trybunału zadaniem ponownej oceny okoliczności faktycznych, która wobec niestwierdzenia oczywistej nieścisłości ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd, nie podlega kontroli Trybunału w ramach odwołania [24].

113. Mając na względzie powyższe rozważania, zarzut pod adresem Sądu, iż zastąpił ocenę danych ekonomicznych dokonaną przez instytucje swoją własną oceną, nie znajduje oparcia w żadnym konkretnym argumencie. Ostatecznie, uważam że Sąd ograniczył się do sprawdzenia, czy dowody uwzględnione przez instytucje potwierdzają wywiedzione przez nie z tych dowodów wnioski.

23 — Zobacz pkt 74 i przypis 21 niniejszej opinii.

24 — Zobacz w szczególności, jeżeli chodzi o zakres kontroli Trybunału w ramach odwołania, wyrok Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP (C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 65 i przytoczone tam orzecznictwo).

114. Warto w tym względzie dodać, że wnoszące odwołania nie kwestionują fragmentu pkt 61 zaskarżonego wyroku, w którym Sąd uwzględnił powołaną przez Radę okoliczność, że przemysł Unii stracił kilka punktów udziałów w rynku w badanym okresie i uznał, że okoliczność ta nie uzasadnia wniosku, jakoby rzeczony przemysł znajdował się stanie osłabienia pod koniec okresu objętego dochodzeniem, ponieważ okoliczność tę należy rozważać w kontekście faktu, że przemysł Unii posiadał istotne udziały w rynku w okresie objętym dochodzeniem, czyli 63,6% oraz że jego sprzedaż w badanym okresie znacznie wzrosła.

115. Mając na względzie powyższe rozważania, proponuję oddalić pierwszy zarzut Rady oraz pierwszą część trzeciego zarzutu odwołania ArcelorMittal i in.

B – *W przedmiocie drugiego zarzutu odwołania podniesionego przez Radę i pierwszego zarzutu odwołania podniesionego przez ArcelorMittal i in. dotyczących błędnej wykładni art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego*

1. Streszczenie argumentów stron

116. Rada oraz ArcelorMittal i in. zarzucają Sądowi, że w pkt 63 i 69 zaskarżonego wyroku orzekł, iż pogorszenie kontekstu ekonomicznego stwierdzone przez instytucje Unii było oparte na naruszeniu prawa, ponieważ zgodnie z art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego czynniki takie jak zmniejszenie popytu nie powinny być przypisywane przywozowi po cenach dumpingowych.

117. Strony wnoszące odwołanie podnoszą w tym względzie, że Sąd dokonał błędnej wykładni wspomnianego art. 3 ust. 7 oraz że niesłusznie oparł się na wyroku Komisja/NTN i Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46). O ile bowiem w sprawie Komisja/NTN i Koyo Seiko, instytucje Unii oceniając szkodę poniesioną przez przemysł Unii wzięły pod uwagę stan recesji gospodarczej, w niniejszej sprawie instytucje nie powoływały się na stan takiej recesji, aby uzasadnić wniosek o zagrożeniu wystąpienia szkody. Jak podnosi również Republika Włoska w uwagach interwenienta, instytucje nie przypisały także przywozowi po cenach dumpingowych skutku w postaci recesji gospodarczej. Natomiast instytucje stwierdziły, że wyjątkowo wysoki popyt maskował rzeczywiste szkodliwe skutki przywozu po cenach dumpingowych oraz że skutki te ujawniłyby się, gdyby popyt wrócił do zwykłego poziomu.

118. Zdaniem wnoszących odwołanie zmniejszenie popytu było możliwe do przewidzenia, ponieważ konsumpcja nie mogła utrzymywać się przez długi okres na tym wyjątkowym i niespotykanym wcześniej poziomie. Jednakże Sąd nie zbadał tego twierdzenia.

119. Komisja podnosi, że podstawowe naruszenie prawa popełnione przez Sąd w zaskarżonym wyroku polega na niesłusznym powiązaniu analizy zagrożenia wystąpienia szkody z analizą związku przyczynowego, podczas gdy rozporządzenie podstawowe wyraźnie rozróżnia te dwa pojęcia.

120. Zdaniem Komisji, w ramach analizy zagrożenia wystąpienia szkody, zmniejszenie popytu należy traktować jako obiektywny fakt lub jako ramy odniesienia, w których dokonywana jest ocena istnienia szkody lub zagrożenia wystąpienia szkody. Komisja zwraca w tym względzie uwagę, że zmniejszenie popytu nie jest jednym z czynników umożliwiających stwierdzenie szkody wymienionych w art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Logiczne byłoby stwierdzenie, że zmniejszenie popytu może prowadzić do sytuacji, w której przemysł Unii będzie w gorszej kondycji, niż gdyby konsumpcja pozostawała ustabilizowana lub wzrastała. Innymi słowy, w sytuacji gdy w najbliższej przyszłości można się spodziewać zmniejszenia konsumpcji, przemysł Unii może być narażony na zagrożenie wystąpienia szkody.

121. Natomiast w ramach badania związku przyczynowego zmniejszenie popytu na dany towar odgrywa przeciwną rolę. Zgodnie z rozporządzeniem podstawowym analiza związku przyczynowego dokonywana jest w dwóch następujących po sobie etapach. W pierwszej kolejności dokonywana jest „analiza możliwości przypisania" szkody lub zagrożenia wystąpienia szkody wzrostowi przywozu po cenach dumpingowych. Następnie, jeżeli związek przyczynowy zostanie wstępnie stwierdzony, przechodzi się do drugiego etapu, to jest do analizy „niemożności przypisania", w ramach której organ prowadzący dochodzenie ocenia, czy którykolwiek z czynników wymienionych w art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego (w tym zmniejszenie popytu), ma samodzielnie takie znaczenie, że może przerwać wstępnie stwierdzony związek przyczynowy. Innymi słowy, czynnik ten powinien mieć większą wagę jako przyczyna szkody lub zagrożenia wystąpienia szkody, niż przywóz po cenach dumpingowych.

122. Zdaniem Komisji Sąd uznał zmniejszenie popytu za czynnik negatywny w ramach oceny zagrożenia wystąpienia szkody, podczas gdy czynnik ten może odgrywać rolę dopiero w ramach drugiego etapu dwustopniowej oceny związku przyczynowego.

123. Hubei odpowiada, że Sąd słusznie orzekł, iż oczekiwane zmniejszenie wspólnotowego popytu nie powinno być uwzględniane w ramach oceny zagrożenia wystąpienia szkody. Jak wynika z orzecznictwa Trybunału, skutki takiego zmniejszenia popytu, którego nie można ograniczać do sytuacji recesji gospodarczej, zgodnie z art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, nie mogą być przypisane przywozowi po cenach dumpingowych, a tym samym nie powinny służyć za uzasadnienie wniosku, że istnieje zagrożenie wystąpienia szkody.

124. Tymczasem w motywie 48 spornego rozporządzenia Rada stwierdziła, co do zasady, że gdyby doszło do pogorszenia warunków ekonomicznych i zmniejszyłby się popyt w Unii, urzeczywistniłoby się zagrożenie wystąpienia szkody. W ten sposób Rada przypisała, przynajmniej w części, zarzucane zagrożenie wystąpienia szkody oczekiwanemu zmniejszeniu popytu. Zdaniem Hubei jest to właśnie ten rodzaj czynnika zewnętrznego, który nie może stanowić podstawy oceny zagrożenia wystąpienia szkody, co jasno wynika z art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego.

125. W każdym razie Hubei podnosi, że Sąd zbadał wiele innych czynników, aby stwierdzić, że instytucje popełniły oczywisty błąd w ocenie odnoszący się do stanu osłabienia przemysłu Unii oraz zagrożenia wystąpienia szkody. Z tego względu ewentualne naruszenie prawa w odniesieniu do zmniejszenia popytu nie powinno skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku.

2. Analiza

126. Omawiane zarzuty odwołań dotyczą naruszenia prawa, jakiego rzekomo dopuścił się Sąd w pkt 63 i 69 zaskarżonego wyroku.

127. Punkt 63 wspomnianego wyroku wpisuje się w rozważania Sądu dotyczące stanu osłabienia przemysłu Unii na końcu okresu objętego dochodzeniem. W punkcie tym Sąd odrzucił pewną liczbę podniesionych przez instytucje argumentów odnoszących się do skutków pogorszenia kontekstu ekonomicznego dla tego przemysłu.

128. Sąd orzekł więc, że „przywołana przez instytucje okoliczność, że przemysł [Unii] byłby narażony na ewentualne szkodliwe skutki przywozu po cenach dumpingowych, gdyby tendencja ekonomiczna się odwróciła (motyw 89 rozporządzenia tymczasowego, potwierdzony przez Radę w motywie 47 zaskarżonego rozporządzenia), w danym wypadku pozwoliłaby stwierdzić trudną sytuację na przyszłość. Okoliczność ta nie ma zatem znaczenia do celów stwierdzenia, że przemysł [Unii] znajdował się w [stanie osłabienia] pod koniec okresu [objętego dochodzeniem]. To samo dotyczy argumentów wysuniętych przez Radę w pismach do Sądu, dotyczących danych ekonomicznych późniejszych niż okres [objęty dochodzeniem] i wniosków, jakie [Rada z nich] wysnuwa [co do]

pogorszenia sytuacji przemysłu [Unii]". Sąd podkreślił ponadto, powołując się w szczególności na wyrok w sprawie Komisja/NTN i Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46, pkt 43), „że przywołana przez instytucje okoliczność dotycząca pogorszenia kontekstu ekonomicznego została już uznana za opartą na [naruszeniu] prawa przez sądy Unii, ponieważ rozporządzenie podstawowe wyraźnie przewiduje w części dotyczącej oceny szkody, iż czynniki takie jak zmniejszenie popytu nie powinny być przypisywane przywozowi po cenach dumpingowych […]".

129. Punkt 69 zaskarżonego wyroku wpisuje się natomiast w kontekst badania, czy istnieje zagrożenie wystąpienia szkody stwierdzone przez instytucje, w związku z wykorzystaniem danych późniejszych niż dane dotyczące okresu objętego dochodzeniem. Sąd przypomina w tym punkcie po pierwsze, że wspomniane dane „potwierdzają prognozy instytucji co do zmniejszenia się rynku [Unii]", a po drugie odnotowuje, że „[w] szczególności dane w motywie 51 [spornego] rozporządzenia wskazują, że konsumpcja [w Unii] zmniejszyła się o 27,7% w okresie między końcem okresu [objętego dochodzeniem], czyli dniem 30 czerwca 2008 r., a marcem 2009 r.". Sąd podkreśla jednak, odsyłając do pkt 63 zaskarżonego wyroku, „że czynniki szkody takie jak zmniejszenie popytu nie powinny być przypisywane przywozowi po cenach dumpingowych".

130. Należy przypomnieć, że bezsporne jest, iż art. 3 ust. 7 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego stanowi, że inne niż przywóz towarów po cenach dumpingowych znane czynniki, powodujące szkodę dla przemysłu [Unii], poddaje się ocenie w celu stwierdzenia, czy szkoda spowodowana przez te czynniki nie została przypisana przywozowi towarów po cenach dumpingowych. Wśród tych innych czynników, wymienionych w sposób niewyczerpujący w art. 3 ust. 7 zdanie drugie rozporządzenia podstawowego, znajduje się zmniejszenie popytu.

131. Instytucje są zatem obowiązane zbadać, czy szkoda którą zamierzają stwierdzić istotnie wynika z przywozu towarów po cenach dumpingowych oraz wykluczyć wszelkie szkody spowodowane innymi czynnikami [25], takimi jak zmniejszenie popytu lub w ogólności recesja w przemyśle [26].

132. W wyroku Komisja/NTN i Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46, pkt 43), Trybunał potwierdził ocenę dokonaną przez Sąd w pkt 98 i 99 wyroku NTN Corporation i Koyo Seiko/Rada (T-163/94 i T-165/94, EU:T:1995:83), zgodnie z którą zakaz przypisywania przywozowi towarów po cenach dumpingowych negatywnych skutków wynikających z innych czynników, takich jak spadek popytu, ma zastosowanie również w kontekście analizy zagrożenia wystąpienia szkody.

133. Sąd nie dopuścił się więc jakiegokolwiek naruszenia prawa przypominając tę zasadę w pkt 63 i 69 zaskarżonego wyroku.

134. Jednakże strony wnoszące odwołania podnoszą, że Sąd błędnie uznał, iż instytucje przypisały przywozom towarów po cenach dumpingowych powstanie szkody wynikającej ze zmniejszenia popytu. Nieuchronne zmniejszenie popytu było rzekomo uwzględnione wyłącznie jako okoliczność, w odniesieniu do której badane było zagrożenie wystąpienia szkody.

135. Nawet gdyby przyjąć, że tak było, uważam, że taki zarzut jest nieistotny dla sprawy.

25 — Zobacz podobnie w szczególności wyroki: Transnational Company „Kazchrome" i ENRC Marketing/Rada (C-10/12 P, EU:C:2013:865, pkt 23); TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, pkt 35).

26 — Zobacz wyrok Komisja/NTN i Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46, pkt 43), w którym Trybunał utożsamił obydwa te wyrażenia.

136. Jeżeli bowiem chodzi o pkt 63 zaskarżonego wyroku, ocena instytucji odnosząca się do stanu osłabienia, w jakim znajdował się przemysł Unii, została podważona przez Sąd zasadniczo w oparciu o badanie czynników wymienionych w pkt 59 zaskarżonego wyroku. Jak co do zasady słusznie orzekł Sąd w pkt 63 zdanie pierwsze i drugie zaskarżonego wyroku, przyszłe lub przewidywalne zmniejszenie popytu w okresie późniejszym niż okres objęty dochodzeniem nie może w żadnym razie uzasadniać stwierdzenia, zgodnie z którym przemysł Unii pod koniec okresu objętego dochodzeniem znajdował się stanie osłabienia.

137. Jeżeli chodzi o pkt 69 zaskarżonego wyroku, uwzględnienie zmniejszenia przyszłego popytu nie mogłoby jako takie umożliwić instytucjom stwierdzenia, że istnieje zagrożenie wystąpienia istotnej szkody w rozumieniu art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, spowodowane przez przywóz towarów po cenach dumpingowych. W każdym razie, z pkt 72, 83 i 87 zaskarżonego wyroku, które jak zostanie omówione w dalszej części, dotyczą badania czynników przyjętych przez instytucje, aby stwierdzić, że istnieje takie zagrożenie, wynika, że Sąd nie pominął okoliczności, jaką jest uwzględnione przez te instytucje zmniejszenie popytu w Unii po okresie objętym dochodzeniem.

138. Z tego względu proponuję oddalić zarzuty odwołań dotyczące błędnej wykładni art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego.

C – W przedmiocie trzeciego zarzutu odwołania podniesionego przez Radę oraz drugiego zarzutu i drugiej części trzeciego zarzutu odwołania podniesionego przez ArcelorMittal i in., dotyczących błędnej wykładni art. 3 ust. 9 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego oraz błędów w ocenie czynników odnoszących się do zagrożenia wystąpienia szkody

1. Streszczenie argumentów stron

139. Rada podnosi, że Sąd błędnie przyjął w pkt 92 zaskarżonego wyroku, iż instytucje dopuściły się oczywistego błędu w ocenie uznając, że w niniejszej sprawie istnieje zagrożenie wystąpienia szkody.

140. Mimo że Rada przyznaje, iż analiza zagrożenia wystąpienia szkody powinna opierać się na faktach oraz na nieuchronnym charakterze zmiany okoliczności, analiza ta jest z natury rzeczy prospektywna. Instytucje mogłyby więc mylić się co do przyszłości, nie dopuszczając się naruszenia prawa w ramach wykonywania swoich uprawnień do oceny złożonych sytuacji gospodarczych. Zdaniem Rady istotne jest, aby przyznać szeroki zakres swobodnego uznania właściwym władzom odpowiedzialnym za złożoną ocenę przyszłych zdarzeń w kontekście polityki ochrony handlowej.

141. Rada przypomina, że badanie poszczególnych czynników określonych w art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego wykazało „stan umiarkowany", jeżeli chodzi o istnienie zagrożenia wystąpienia szkody. Mając na ścisły sposób sformułowania tego przepisu oraz szeroki zakres swobodnego uznania, jakim dysponują instytucje Unii w kwestiach dotyczących ochrony handlowej, instytucje te są upoważnione do korzystania z tego uprawnienia, na potrzeby stwierdzenia, że istnieje zagrożenie wystąpienia szkody.

142. Rada wyjaśnia, że właśnie z uwagi na „umiarkowany" charakter sytuacji pod koniec okresu objętego dochodzeniem instytucje, w sposób niecodzienny, lecz w trosce o dobrą administrację, w dalszym ciągu nadzorowały sytuację rynku Unii w niniejszej sprawie po zakończeniu okresu objętego dochodzeniem skupiając uwagę na zmianie okoliczności i głównych wskaźnikach ekonomicznych.

143. Z tego względu instytucje nie myliły się co do przyszłości. Rada podkreśla bowiem, że dane dotyczące okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem wskazywały, iż rynek zaczął się zmniejszać, co stanowiło decydującą okoliczność dla stwierdzenia, że w chwili dokonywania oceny istniało zagrożenie wystąpienia szkody. Konsumpcja w Unii zaczęła się znacząco zmniejszać i to w szybszym tempie niż przewidziano w rozporządzeniu tymczasowym, ponieważ od końca okresu objętego dochodzeniem do marca 2009 r. spadła ona o prawie 30%. Ponadto dane dotyczące okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem potwierdzają, że wzrastał udział w rynku przywozu towarów po cenach dumpingowych z Chin. Udział w rynku przywozu towarów po cenach dumpingowych z Chin wzrósł o prawie 18%, co potwierdzałoby prognozy zawarte w rozporządzeniu tymczasowym. Wreszcie i przede wszystkim, produkcja przemysłu Unii, poziom wykorzystania mocy produkcyjnych przez spółki objęte próbą, sprzedaż na rynkach Unii, jak również rentowność znacznie spadły w okresie późniejszym niż okres objęty dochodzeniem.

144. Z tego względu Rada uważa, że Sąd mylił się stwierdzając w pkt 91 zaskarżonego wyroku istnienie niespójności i luk w dokonanej spornym rozporządzeniem ogólnej ocenie czynników przewidzianej w art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

145. ArcelorMittal i in. uważają, że Sąd naruszył zarówno art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, jak też art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia, opierając swoje rozumowanie na niespójnościach pomiędzy danymi z okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem a danymi zebranymi w trakcie tego okresu. Dane z okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem, wykorzystane nawet w kontekście oceny zagrożenia wystąpienia szkody, nie są wiarygodne, ponieważ odzwierciedlają zachowanie zainteresowanych producentów po wszczęciu postępowania antydumpingowego. Tego rodzaju dane mogą zostać wykorzystane wyłącznie, jeżeli wynika z nich, że nałożenie cła antydumpingowego byłoby oczywiście niewłaściwe. Taka sytuacja nie ma zaś miejsca.

146. W tych okolicznościach ArcelorMittal i in. twierdzą, że nie było potrzeby ustalania, czy Rada była uprawniona do analizowania danych z okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem. Nie ma bowiem znaczenia, czy dane te potwierdzają prognozy Komisji zawarte w rozporządzeniu tymczasowym, oparte na danych z okresu objętego dochodzeniem. W konsekwencji, nawet jeżeli Rada błędnie przyjęła, że dane z okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem potwierdzają wnioski płynące z rozporządzenia tymczasowego, błąd ten nie może skutkować stwierdzeniem nieważności spornego rozporządzenia.

147. Ponadto ArcelorMittal i in. podnoszą, że Sąd kilkakrotnie naruszył prawo oceniając czynniki wymienione w art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, które zostały uwzględnione przez instytucje Unii, aby stwierdzić zagrożenie wystąpienia szkody.

148. Powyższe krytyczne uwagi odnoszą się do trzech czynników uwzględnionych przez instytucje i ocenianych przez Sąd w pkt 72–90 zaskarżonego wyroku. Zostaną one przedstawione bardziej szczegółowo w ramach oceny każdego z tych czynników (zob. odpowiednio pkt 199, 219 i 238 niniejszej opinii).

149. Hubei podnosi w pierwszej kolejności, że zarzuty te są niedopuszczalne. Po pierwsze dlatego, że wnoszące odwołanie zarzucając Sądowi, iż dokonał oceny danych z okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem, próbują wprowadzić nowy zarzut, wykraczający poza przedmiot sporu w pierwszej instancji. Po drugie, jeżeli chodzi o sformułowaną przez ArcelorMittal i in. krytykę dokonanej przez Sąd oceny czynników określonych w art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, zmierza ona do kwestionowania oceny stanu faktycznego dokonanej przez sąd pierwszej instancji, co wykracza poza zakres kontroli sprawowanej przez Trybunał w ramach odwołania.

150. Hubei podnosi posiłkowo, że zarzuty te są bezpodstawne. Hubei wyjaśnia w pierwszej kolejności, że analiza zagrożenia wystąpienia szkody nie wymaga, aby instytucje oceniały przyszłe zdarzenia. Artykuł 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego stanowi jasno, że analiza powinna być dokonywana na podstawie faktów, „a nie tylko domniemań, przypuszczeń, bądź odległych możliwości". Hubei podkreśla w tym względzie, że Rada przyznaje, iż dokonana przez instytucje analiza wykazała co najwyżej „umiarkowaną sytuację", jeżeli chodzi o istnienie zagrożenia wystąpienia szkody. Nie zostało więc dowiedzione, że Sąd w sposób oczywisty przeinaczył przedstawione mu dowody lub że dopuścił się naruszenia prawa.

151. Hubei twierdzi następnie, że Sąd był jak najbardziej uprawniony do kontroli danych z okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem, skoro dane te zostały powołane i wykorzystane przez instytucje, gdyż w przeciwnym razie decyzje instytucji nie podlegałyby kontroli sądowej. Jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, dane te są nierozłącznie związane z ogólną oceną zagrożenia wystąpienia szkody i nie mogą zostać oddzielone od tej analizy, ponieważ wynika z nich, że nałożenie cła antydumpingowego jest oczywiście niewłaściwe.

152. Poza tym Hubei twierdzi, że instytucje nie mogą po prostu zatwierdzać prognoz zawartych w rozporządzeniu tymczasowym na tej podstawie, że były one prawidłowe w chwili przyjęcia tego rozporządzenia. Instytucje obowiązane są zweryfikować, czy w chwili przyjmowania rozporządzenia ostatecznego prognozy te są nadal poprawne, uwzględniając dostępne dodatkowe informacje oraz argumenty przedstawione na dalszych etapach prowadzonego przez nie dochodzenia.

153. Wreszcie Hubei stoi na stanowisku, że Sąd nie dopuścił się żadnego naruszenia prawa, jeżeli chodzi o ocenę czynników wymienionych w art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. W szczególności Hubei przypomina, że w świetle danych dotyczących okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem zwiększenie przywozu z Chin o 0,7% nie mogłoby zostać zakwalifikowane jako „znaczne" w rozumieniu tego artykułu.

2. Analiza

154. Istotą tych zarzutów podniesionych przez strony wnoszące odwołania są dwa podstawowe zagadnienia.

155. Po pierwsze chodzi o sprawdzenie, czy Sąd był uprawniony do kontroli legalności twierdzeń dotyczących zagrożenia wystąpienia szkody w świetle danych dotyczących okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem. Po drugie, w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, należało będzie ustalić, czy Sąd nie dopuścił się naruszenia prawa, gdy weryfikował dokonane przez instytucje ustalenia dotyczące oceny czterech czynników wymienionych w art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

156. Moim zdaniem na wstępie należy oddalić zarzuty niedopuszczalności podniesione przez Hubei.

a) W przedmiocie zarzutów niedopuszczalności podniesionych przez Hubei

157. Pragnę przypomnieć, że Hubei powołuje się w pierwszej kolejności na nowy charakter zarzutu naruszenia prawa polegającego na uwzględnieniu przez Sąd danych dotyczących okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem na potrzeby oceny zgodności z prawem dokonanych przez instytucje ustaleń odnośnie do istnienia zagrożenia wystąpienia szkody.

158. W ramach odwołania kompetencja Trybunału jest ograniczona do oceny rozwiązania prawnego w przedmiocie zarzutów rozpatrywanych w pierwszej instancji. Trybunał jest zatem właściwy wyłącznie do zbadania, czy argumenty podniesione w odwołaniu wskazują na naruszenie prawa, którym dotknięty jest zaskarżony wyrok[27].

159. W tym przypadku Sąd uwzględnił dane dotyczące okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem w wyniku zarzutu podniesionego przez Hubei w pierwszej instancji dotyczącego sprzeczności pomiędzy ustaleniami instytucji a istotnymi danymi ekonomicznymi. Ponieważ Sąd uwzględnił rozpatrywany zarzut mając na względzie te dane, a także ponieważ rozstrzygnięcie to jest niekorzystne dla wnoszących odwołania, moim zdaniem wnoszące odwołania powinny mieć możliwość kwestionowania zasadności rozstrzygnięcia przyjętego przez Sąd.

160. W drugiej kolejności Hubei podnosi, że krytyka skierowana przez ArcelorMittal i in. względem dokonanej przez Sąd oceny czterech czynników przewidzianych w art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, jest niedopuszczalna, ponieważ zmierza ona wyłącznie do nakłonienia Trybunału, aby ponownie ocenił okoliczności faktyczne.

161. Bez potrzeby analizowania na tym etapie argumentów przedstawionych przez ArcelorMittal i in., oczywiste jest, po pierwsze, że sprzeciw Hubei mógłby doprowadzić co najwyżej do stwierdzenia częściowej niedopuszczalności zarzutów zawartych w rozpoznawanym odwołaniu. Po drugie, ponieważ kompetencja Trybunału w ramach odwołania jest ograniczona do kwestii prawnych, krytyka skierowana przez ArcelorMittal i in. powinna być rozpatrywana wyłącznie pod warunkiem takiej kwalifikacji.

162. Po oddaleniu zarzutów niedopuszczalności podniesionych przez Hubei, należy w pierwszej kolejności zbadać, czy jak twierdzą wnoszące odwołania, Sąd naruszył art. 3 ust. 9 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, uwzględniając dane dotyczące okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem, aby skontrolować zgodność z prawem wniosku, do jakiego doszły instytucje, zgodnie z którym pod koniec okresu objętego dochodzeniem istniało zagrożenie wystąpienia szkody.

b) W przedmiocie uwzględnienia przez Sąd danych dotyczących okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem w ramach kontroli zgodności z prawem wniosku dotyczącego istnienia zagrożenia wystąpienia szkody

163. Aby zbadać ten zarzut należy przede wszystkim przypomnieć specyfikę ustalania przez instytucje zagrożenia wystąpienia szkody.

164. Jak już wspomniałem, z definicji zagrożenia wystąpienia szkody wynika, że szkoda (jeszcze) się nie zmaterializowała.

165. Z tego względu, jak przyznaje Rada, dla ustalenia, że istnieje zagrożenie wystąpienia szkody, wymagane jest nie tylko ustalenie faktów, lecz również analiza prawdopodobieństwa wystąpienia zdarzeń przyszłych (przewidywalnych i nieuchronnych, w myśl art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego), które doprowadzą do sytuacji, w której szkoda zmaterializuje się, jeżeli nie zostaną przyjęte środki antydumpingowe. Przykładowo, aby stwierdzić, że istnieje zagrożenie wystąpienia szkody, instytucje obowiązane są zbadać, czy znacząco wzrosła stopa przywozu towarów po cenach dumpingowych na rynek Unii „wskazująca na prawdopodobieństwo znacznego wzrostu przywozu” [art. 3 ust. 9 akapit drugi lit. a) rozporządzenia podstawowego].

27 — Zobacz w szczególności wyroki: Komisja/Girardot (C-348/06 P, EU:C:2008:107, pkt 49); Rada/Bamba (C-417/11 P, EU:C:2012:718, pkt 40).

166. Jest oczywiste, że taka prospektywna analiza mieści w sobie pewien zakres niepewności co do wystąpienia przyszłych zdarzeń, lecz niesie również ryzyko narażenia podmiotów gospodarczych z państw trzecich na nałożenie arbitralnych środków o charakterze wyłącznie protekcjonistycznym [28].

167. Jakkolwiek, mając na uwadze zakres swobodnego uznania, którym dysponują instytucje, niepewności mogą być moim zdaniem co do zasady dopuszczone, to Trybunał orzekł już, w odniesieniu do kontroli koncentracji, dziedziny w której analiza prospektywna jest niezbędna, że analiza taka powinna być dokonywana „z dużą ostrożnością" właśnie dlatego, że polega ona na prognozowaniu wydarzeń, które dopiero nastąpią w przyszłości, z większym lub mniejszym prawdopodobieństwem, gdy nie została jeszcze wydana żadna decyzja zakazująca takiej planowanej koncentracji [29].

168. Moim zdaniem właśnie w takim kontekście należy rozpatrywać w niniejszej sprawie fakt uwzględnienia przez instytucje danych dotyczących okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem. Chodziło bowiem o ustalenie, czy w chwili przyjęcia spornego rozporządzenia potwierdziły się prognozy zawarte w rozporządzeniu tymczasowym dotyczące prawdopodobieństwa wystąpienia zdarzeń powodujących przejście od zagrożenia wystąpienia szkody do szkody, w przypadku gdy nie zostanie przyjęty żaden środek ochronny.

169. Weryfikacja taka wymagała uwzględnienia danych dotyczących okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem, tak aby instytucje nie opierały się wyłącznie na prognozach, których podstawę stanowiły dane ekonomiczne wcześniejsze o ponad rok od daty przyjęcia spornego rozporządzenia [30].

170. To samo wynika zresztą zasadniczo z motywu 57 spornego rozporządzenia, w którym Rada zwróciła uwagę, że w kontekście zagrożenia wystąpienia szkody, organ prowadzący dochodzenie „jest upoważniony do zweryfikowania, że wydarzenia następujące po końcu [okresu objętego dochodzeniem] potwierdzają zagrożenie wystąpienia szkody ustalone na etapie tymczasowym".

171. Takie podejście wydaje mi się w pełni zgodne z prawem i właściwe.

172. Jeżeli chodzi o zgodność z prawem, co prawda art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, odnoszący się do postępowania w sprawie dumpingu i szkody, stanowi, że „[i]nformacje dotyczące okresu następującego po [okresie objętym dochodzeniem] zwykle nie są brane pod uwagę".

173. Jak zauważyły ArcelorMittal i in. zasada wynikająca z art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którą dane dotyczące okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem, nie są zwykle brane pod uwagę, ma na celu zagwarantowanie, aby wyniki dochodzenia były reprezentatywne i wiarygodne, poprzez zapewnienie, że na okoliczności, na których opiera się ustalenie dumpingu i szkody, nie będzie miało wpływu zachowanie zainteresowanych producentów mające miejsce po wszczęciu postępowania antydumpingowego [31].

28 — Zobacz na ten temat w szczególności R. Soprano, The Threat of Material Injury in Antidumping Investigations: a Threat to Free Trade, *The Journal of World Investment & Trade*, nr 1, 2010, s. 9.

29 — Zobacz wyrok Komisja/Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2005:87, pkt 42).

30 — Przypomnę, że koniec okresu objętego dochodzeniem oznaczono na 30 czerwca 2008 r., podczas gdy sporne rozporządzenie zostało przyjęte w dniu 24 września 2009 r.

31 — Zobacz podobnie w szczególności wyroki: Nanjing Metalink/Rada (T-138/02, EU:T:2006:343, pkt 59); Transnational Company „Kazchrome" oraz ENRC Marketing/Rada (T-192/08, EU:T:2011:619, pkt 223).

174. Uważam jednak, podobnie jak co do zasady Sąd w orzeczeniach wydanych w kilku sprawach, że używając przysłówka „zwykle", art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego pozwala instytucjom na uwzględnienie danych dotyczących okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem, a nawet wymaga badania takich danych, wówczas gdy dane te mogą świadczyć o nowych zdarzeniach sprawiających, że planowane wprowadzenie ceł antydumpingowych byłoby oczywiście niewłaściwe [32].

175. Ponieważ w niniejszej sprawie po pierwsze, ocena zagrożenia wystąpienia szkody wymaga przeprowadzenia analizy prospektywnej, a po drugie istnienie takiego zagrożenia, podobnie jak istnienie rzeczywistej szkody, powinno być dowiedzione na moment przyjęcia środka ochronnego (tymczasowego lub ostatecznego) [33], uważam że instytucje miały obowiązek zweryfikowania, czy w chwili przyjęcia ostatecznego cła antydumpingowego prognozy wynikające z analizy dokonanej w rozporządzeniu tymczasowym zostały potwierdzone i mogą uzasadniać nałożenie wspomnianego ostatecznego cła antydumpingowego.

176. Z tego punktu widzenia oraz w kontekście zagrożenia wystąpienia szkody, instytucje moim zdaniem są nie tylko uprawnione, lecz nawet obowiązane do uwzględnienia danych dotyczących okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem.

177. Instytucje powinny w tym zakresie być upoważnione do zbadania, czy takie dane są wystarczająco reprezentatywne i wiarygodne, a jeżeli tak by nie było, powinny wyjaśnić, z jakich powodów powzięły tę wątpliwość oraz, w razie potrzeby, pominąć je w całości lub w części.

178. W niniejszej sprawie z akt nie wynika, aby instytucje wyraziły wątpliwości co do reprezentatywności i wiarygodności danych dotyczących okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem, na których się opierały.

179. Po tym jak instytucje zgodnie z prawem uwzględniły dane dotyczące okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem, które to dane zostały przez nie uznane za reprezentatywne i wiarygodne, co nie zostało zakwestionowane, nie można zarzucać Sądowi, że zweryfikował, czy instytucje te słusznie uznały, iż wspomniane dane potwierdzają zawarte w rozporządzeniu tymczasowym prognozy co do zagrożenia wystąpienia szkody.

180. Wbrew bowiem temu, co zdają się również sugerować wnoszące odwołanie, wykorzystanie przez instytucje danych dotyczących okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem, nie może bowiem być wyłączone spod sprawowanej przez Sąd kontroli. W szczególności, jak już podkreśliłem w pkt 63 powyżej, kontrola ta powinna dotyczyć interpretacji danych o charakterze ekonomicznym dokonanej przez instytucje, obejmować weryfikację, czy uwzględnione przez nie dowody są prawdziwe, wiarygodnie i spójne, lecz także czy dowody te stanowią całokształt odpowiednich danych, które należy uwzględnić przy dokonywaniu oceny złożonej sytuacji oraz czy mogą one stanowić podstawę wyciągniętych z nich wniosków.

181. Tego rodzaju kontrola wydaje mi się tym bardziej konieczna, gdy chodzi o analizę prospektywną wymaganą w ramach oceny zagrożenia wystąpienia szkody [34].

182. Przyznaję, podobnie jak twierdzi Rada, że instytucje mogą się mylić odnośnie do przyszłości, niekoniecznie dopuszczając się przy tym naruszeń prawa czy oczywistych błędów w ocenie.

32 — Zobacz podobnie w szczególności wyroki: Sinochem Heilongjiang/Rada (T-161/94, EU:T:1996:101, pkt 88); Nanjing Metalink/Rada (T-138/02, EU:T:2006:343, pkt 61); HEG i Graphite India/Rada (T-462/04, EU:T:2008:586, pkt 67).

33 — Zobacz podobnie w szczególności wyroki: Epichirisseon Metalleftikon, Viomichanikon kai Naftiliakon i in./Rada (C-121/86, EU:C:1989:596, pkt 34, 35); Industrie des poudres sphériques/Rada (C-458/98 P, EU:C:2000:531, pkt 90).

34 — Zobacz, w drodze analogii z analizą prospektywną w dziedzinie kontroli koncentracji, wyroki: Komisja/Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2005:87, pkt 39); Éditions Odile Jacob/Komisja (T-471/11, EU:T:2014:739, pkt 136).

183. Jednakże w sytuacji, gdy instytucje te słusznie uwzględniają dowody dotyczące okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem, aby wykazać istnienie zagrożenia wystąpienia szkody i nałożyć ostateczne cło antydumpingowe, Sąd powinien mieć możliwość upewnienia się, czy dowody te mogą w sposób wymagany przez prawo potwierdzać prognozy, które skłoniły Komisję do przyjęcia tymczasowych środków ochrony.

184. Z tego względu nie uważam, że w sytuacji, gdy Rada ma przyjąć rozporządzenie nakładające ostateczne cło antydumpingowe, a dowody dotyczące okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem nie potwierdzają analizy prospektywnej dokonanej przez Komisję w rozporządzeniu tymczasowym, Rada mimo wszystko jest uprawniona, jak sama podnosi, do powołania się na przysługujący jej zakres swobodnego uznania, aby stwierdzić, że istnieje zagrożenie wystąpienia szkody i nałożyć ostateczne cło antydumpingowe.

185. Pogląd ten opieram na szeregu argumentów.

186. Po pierwsze, jak już wspomniałem w pkt 173 powyżej, istnienie zagrożenia wystąpienia szkody, podobnie jak istnienie rzeczywistej szkody, powinno być możliwe do wykazania na moment, gdy przyjmowany jest środek ochronny, niezależnie od tego, czy jest on tymczasowy, czy ostateczny. Jeżeli dowody nie umożliwiają potwierdzenia wstępnych prognoz Komisji, wystąpienie istotnej szkody wydaje się oddalać, a zatem nakładanie ostatecznego cła antydumpingowego nie wydaje się uzasadnione.

187. Po drugie, należy przypomnieć, że art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego wymaga, aby stwierdzenie zagrożenia wystąpienia istotnej szkody było oparte na faktach, a nie tylko domniemaniach, przypuszczeniach, bądź odległych możliwościach, przy czym zmiany okoliczności mogących spowodować sytuację, w której dumping doprowadziłby do powstania szkody, muszą być jednoznacznie przewidziane i nieuchronne.

188. Wreszcie, po trzecie, zaaprobowanie twierdzeń Rady byłoby ostatecznie równoznaczne z przyznaniem instytucjom prawa do przyjmowania środków ochronnych o charakterze arbitralnym i wyłącznie protekcjonistycznym. Tymczasem rozporządzenie podstawowe nie zakazuje dumpingu jako takiego, lecz wyłącznie dumpingu który wyrządza istotną szkodę przemysłowi Unii lub grozi jej wyrządzeniem. Dlatego uważam, że jeżeli materiał dowodowy nie pozwala stwierdzić z dostatecznie wysokim prawdopodobieństwem, że istnieje zagrożenie wystąpienia istotnej szkody, instytucje nawet na etapie przyjmowania ostatecznego rozporządzenia antydumpingowego, powinny po prostu wyciągnąć z tego wnioski i zrezygnować z przyjęcia rozważanych początkowo ostatecznych środków ochrony.

189. W tych okolicznościach uważam, że Sąd nie naruszył ani art. 3 ust. 9 ani art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, uwzględniając dane dotyczące okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem w celu oceny legalności ustaleń instytucji dotyczących zagrożenia wystąpienia szkody, które to dane zostały uwzględnione przez same instytucje w spornym rozporządzeniu.

190. Należy teraz zbadać, czy jak zarzucają ArcelorMittal i in., Sąd weryfikując ustalenia instytucji dotyczące oceny czterech czynników wymienionych w art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, dopuścił się naruszeń prawa.

c) W przedmiocie naruszeń prawa, jakich rzekomo dopuścił się Sąd w ramach kontroli ustaleń instytucji dotyczących oceny czterech czynników wymienionych w art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego

191. Artykuł 3 ust. 9 akapit drugi rozporządzenia podstawowego zawiera niewyczerpujące wyliczenie czterech czynników, które powinny zostać uwzględnione przez instytucje w ramach ustalania istnienia zagrożenia wystąpienia istotnej szkody.

192. Jak podsumował Sąd w pkt 70 zaskarżonego wyroku, czynniki te obejmują zmiany wielkości przywozu po cenach dumpingowych [art. 3 ust. 9 akapit drugi lit. a)], dostępność wolnych mocy produkcyjnych eksporterów [lit. b)], ceny przywozu objętego dumpingiem [lit. c)] oraz poziom dostępnych zapasów produktu, którego dotyczy sprawa [lit. d)].

193. Artykuł 3 ust. 9 akapit trzeci rozporządzenia podstawowego precyzuje, że żaden z czynników nie musi stanowić decydującej wskazówki, ale wszystkie uwzględnione czynniki powinny doprowadzić do wniosku, że dalszy wywóz towarów po cenach dumpingowych jest nieunikniony i w przypadku braku działań ochronnych spowodowana zostanie istotna szkoda.

194. W niniejszej sprawie, jak zauważył Sąd w pkt 70 zaskarżonego wyroku, instytucje oceniły trzy pierwsze czynniki, ponieważ Rada zasadniczo uznała, że poziom zapasów nie ma decydującego znaczenia dla analizy zagrożenia wystąpienia szkody.

i) W przedmiocie naruszeń prawa dotyczących oceny pierwszego czynnika [art. 3 ust. 9 akapit drugi lit. a) rozporządzenia podstawowego]

– Rozważania Sądu

195. Jeżeli chodzi o *pierwszy* czynnik uwzględniony przez instytucje i oceniany przez Sąd, w pierwszej kolejności, w pkt 72 zaskarżonego wyroku Sąd przypomniał prognozy Komisji potwierdzone w spornym rozporządzeniu, zgodnie z którymi „przewidywany jest dalszy wzrost udziału w rynku przywozu z Chin po cenach dumpingowych, a presja ze strony przywozu po cenach dumpingowych na rynek [Unii] najprawdopodobniej znacznie wzrośnie”.

196. Sąd zauważył jednak, że według danych przyjętych w spornym rozporządzeniu wielkość przywozu z Chin w okresie późniejszym niż okres objęty dochodzeniem doznała znacznego spadku w wartościach bezwzględnych (spadek o 24,6%), natomiast w wartościach względnych wzrost udziału w rynku odpowiadającego rzeczonemu przywozowi był nieznaczny, tzn. wynosił w tym okresie 0,7 punktu procentowego (pkt 73 zaskarżonego wyroku).

197. Na zakończenie swoich rozważań Sąd stwierdził, że istnieje zatem znacząca różnica między prognozami Komisji na etapie rozporządzenia tymczasowego a danymi ekonomicznymi dotyczącymi okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem, które zostały wzięte pod uwagę przez Radę w ramach spornego rozporządzenia. Przypominając, że zgodnie z art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego pierwszy czynnik wprowadza kryterium znacznej stopy wzrostu przywozu towarów po cenach dumpingowych, wskazującej na możliwość znacznego wzrostu przywozu, Sąd orzekł, że twierdzenia samej Rady w spornym rozporządzeniu, zgodnie z którymi przywóz z Chin, w wartościach względnych, „powiększył [się] nieznacznie” w okresie późniejszym niż okres objęty dochodzeniem, nie potwierdzają stwierdzenia, że w niniejszej sprawie istniało prawdopodobieństwo „znacznego” zwiększenia przywozu po cenach dumpingowych. Sąd rozważał również wzrost o 0,7 punktu procentowego udziału w rynku odpowiadającego przywozowi z Chin w kontekście spadku o 0,1 punktu procentowego udziału w rynku odpowiadającego produktom przemysłu Unii w okresie późniejszym niż okres objęty dochodzeniem (pkt 78 zaskarżonego wyroku).

198. Na tej podstawie Sąd stwierdził, że pierwszy czynnik wykazuje niespójności pomiędzy prognozami Komisji potwierdzonymi przez Radę w spornym rozporządzeniu a istotnymi danymi dotyczącymi okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem (pkt 91 zaskarżonego wyroku).

– Streszczenie argumentów ArcelorMittal i in.

199. ArcelorMittal i in. zasadniczo podnoszą, że Sąd niesłusznie orzekł, iż Rada naruszyła art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, ponieważ poprzestał na ustaleniu niespójności, a nie oczywistego błędu w ocenie dotyczącego wielkości przywozu z Chin. Zarzucają one również, że Sąd nie zbadał części twierdzeń zawartych w motywie 68 spornego rozporządzenia oraz że ocena, czy stopa wzrostu udziału w rynku przywozu po cenach dumpingowych była „wystarczająca" nie należała do Sądu.

– Ocena

200. Przedstawiona przez ArcelorMittal i in. argumentacja zasługuje według mnie na oddalenie.

201. Przede wszystkim, jak wynika jasno z pkt 92 zaskarżonego wyroku, Sąd orzekł, że Rada naruszyła art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, w świetle „wszystkich elementów" odnoszących się do oceny trzech czynników umożliwiających stwierdzenie, czy istnieje zagrożenie wystąpienia szkody.

202. ArcelorMittal i in. odczytują więc błędnie zaskarżony wyrok, gdy podnoszą, że Sąd, aby stwierdzić, iż Rada naruszyła art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, oparł się wyłącznie na niespójnościach związanych z pierwszym czynnikiem dotyczącym wielkości przywozu.

203. Następnie, jak już zauważyłem, kontrola sądowa, do dokonywania której uprawniony jest Sąd, obejmuje kontrolę interpretacji danych ekonomicznych przyjętych przez instytucje, w tym weryfikację, czy materiał dowodowy jest spójny i czy może on stanowić podstawę wyciągniętych z niego wniosków.

204. Rzecz jasna, badanie, które obowiązany jest przeprowadzić Sąd, nie dotyczy więc wyłącznie oczywistych błędów w ocenie, którymi mogłoby być dotknięte sporne rozporządzenie, lecz również, w szczególności, kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych. Ponadto Sąd, aby stwierdzić w danym wypadku naruszenie art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, nie ma w żadnym razie obowiązku wskazywania konkretnego rodzaju błędu, takiego jak oczywisty błąd w ocenie dla każdego z czynników z osobna. Błąd taki mógłby natomiast wynikać z ogólnej oceny uwzględnionych czynników.

205. Poza tym Sąd nie dopuścił się jakiegokolwiek naruszenia prawa przypominając brzmienie art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim odnosi się ono do pierwszego czynnika, zgodnie z którym co do zasady, prawdopodobieństwo wzrostu przywozu po cenach dumpingowych powinno być znaczne oraz sprawdzając, czy materiał dowodowy wykorzystany przez Radę, w tym dane dotyczące okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem, uzasadniał wniosek wywiedziony przez tę instytucję w spornym rozporządzeniu.

206. Wreszcie, jeżeli chodzi o argument dotyczący braku uzasadnienia odnoszący się do niektórych fragmentów motywu 68 spornego rozporządzenia, należy wyjaśnić, że w motywie tym Rada podniosła, że „poziom chińskiego przywozu może być uznany za element zagrożenia wystąpienia szkody, nawet jeżeli jego wielkość zacznie zmniejszać się proporcjonalnie w większym stopniu niż konsumpcja, ponieważ sama obecność znaczących wielkości tanich chińskich towarów w kontekście zmniejszającej się konsumpcji będzie wywierać silną presję na obniżenie ogólnego poziomu cen rynkowych". Rada dodała, że „[n]iezależnie od powyższych ustaleń, żaden pojedynczy czynnik wymieniony w art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego nie przesądza o pojawieniu się zagrożenia wystąpienia szkody. Wszystkie te czynniki muszą zostać rozpatrzone łącznie".

207. Prawdą jest, jak wskazują ArcelorMittal i in., że zaskarżony wyrok nie zawiera jakiejkolwiek oceny odnoszącej się do tych fragmentów omawianego motywu spornego rozporządzenia oraz że Sąd oparł swoje rozumowanie na innych częściach tego samego motywu, w szczególności na częściach odnoszących się do danych dotyczących okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem.

208. Nie uważam jednakże, aby to częściowe pominięcie Sądu skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku.

209. Jeżeli chodzi o ostatnią część motywu 68 spornego rozporządzenia, odnoszącą się do wykładni art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, Sąd nie miał moim zdaniem szczególnego obowiązku udzielania odpowiedzi w tej kwestii, ponieważ w żadnym razie nie wywiódł, na podstawie samych niespójności związanych z oceną pierwszego czynnika przez instytucje, że Rada naruszyła ten przepis.

210. Jeżeli chodzi o wcześniejszy fragment motywu 68 spornego rozporządzenia, z samej jego lektury wynika, na co wskazuje użycie słów „może być", że jest to zwykłe teoretyczne przypuszczenie sformułowane już na etapie rozporządzenia tymczasowego i przedstawiane jako ewentualny czynnik związany z zagrożeniem wystąpienia szkody w przyszłości.

211. Tymczasem, chociaż prawdą jest, że Sąd powinien uzasadniać swoje orzeczenia, to wykładnia spoczywającego na Sądzie obowiązku uzasadnienia wyroków nie może być dokonywana w ten sposób, iż wynika z niej, że Sąd jest obowiązany do szczegółowej odpowiedzi na każdy podniesiony przez stronę argument, zwłaszcza jeśli nie jest on wystarczająco jasny i dokładny oraz nie opiera się na szczegółowych dowodach [35]. Ponieważ zagrożenie wystąpienia szkody powinno być ustalone na podstawie faktów oraz przewidywalnej i nieuchronnej zmiany okoliczności, a ArcelorMittal i in. w żadnym razie nie podnoszą, że zostały przedstawione szczegółowe dowody na tę okoliczność, w szczególności w kontekście uwzględnienia przez instytucje lub strony w postępowaniu przed Sądem danych dotyczących okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem, nie wydaje się, aby Sąd był obowiązany wziąć pod uwagę właśnie tę hipotezę, gdy ustalał, czy dokonana przez instytucje analiza danych ekonomicznych odnoszących się do pierwszego czynnika przewidzianego w art. 3 ust. 9 akapit drugi lit. a) rozporządzenia podstawowego, jest dostatecznie przekonująca.

212. Proponuję więc oddalić zarzut podniesiony przez ArcelorMittal i in. odnoszący się do tego czynnika.

ii) W przedmiocie naruszeń prawa dotyczących drugiego czynnika przewidzianego w art. 3 ust. 9 akapit drugi lit. b) rozporządzenia podstawowego

213. *Drugi* czynnik przewidziany w art. 3 ust. 9 akapit drugi lit. b) rozporządzenia podstawowego dotyczy „swobodne[go] dysponowani[a] rezerwami mocy produkcyjnych przez eksportera lub nieuchronnoś[ci] znacznego zwiększenia tych mocy, wskazujące[go] na prawdopodobieństwo znacznego wzrostu wywozu towarów po cenach dumpingowych do Wspólnoty, przy uwzględnieniu dostępności innych rynków wywozowych, mogących wchłonąć dodatkowy wywóz".

– Rozważania Sądu

214. W pkt 79 zaskarżonego wyroku Sąd w pierwszej kolejności zauważył, że instytucje przeanalizowały dostępność wolnych mocy produkcyjnych sensu stricto chińskich eksporterów oraz ryzyka przekierowania przywozu z Chin na rynek Unii.

35 — Zobacz w szczególności wyroki: Technische Glaswerke Ilmenau/Komisja (C-404/04 P, EU:C:2007:6, pkt 90); Lafarge/Komisja (C-413/08 P, EU:C:2010:346, pkt 41).

215. Następnie, w pkt 81 zaskarżonego wyroku Sąd przypomniał, że instytucje oceniając ryzyko przekierowania przywozu do Unii, powinny brać pod uwagę nie tylko istnienie innych rynków eksportowych, lecz także ewentualny rozwój wewnętrznej konsumpcji w kraju wywozu.

216. Odnotowawszy, że Komisja w rozporządzeniu tymczasowym, które Rada potwierdziła w spornym rozporządzeniu nie dostarczając dodatkowych informacji, stwierdziła, że można oczekiwać, iż znaczna część nowo powstałych w Chinach nadmiernych mocy produkcyjnych zostanie skierowana na rynek europejski (pkt 82 zaskarżonego wyroku), Sąd zauważył, że instytucje „w swojej analizie […] nie uwzględniły »istnienia innych rynków eksportowych mogących wchłonąć dodatkowy wywóz«, jak tego wymaga art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego". Sąd zauważył co prawda, że Komisja wymieniła Stany Zjednoczone, Algierię i Koreę Południową dla wskazania, jaki udział wykazują te kraje w całym przywozie z Chin i wspomniała, że należy się spodziewać zmniejszenia się w szczególności rynku amerykańskiego, Sąd zwrócił jednak uwagę, że „[n]ie przedstawiono żadnych dokładnych danych w odniesieniu do rozwoju tych rynków i ich ewentualnej zdolności do wchłonięcia dodatkowego wywozu". Sąd dodał, że „[j]eśli jednak, jak twierdzą instytucje, moce produkcyjne w Chinach, a także wielkość wywozu wzrosły (motyw 118 rozporządzenia tymczasowego) oraz w tym samym czasie udział trzech ww. krajów w całości wywozu z Chin wzrósł, jak wynika z motywu 119 rozporządzenia tymczasowego, oznacza to, że wielkość wywozu w tych trzech krajach również wzrosła". Sąd stwierdził również, że wniosek Komisji dotyczący skierowania wywozu na rynek europejski, należy rozważyć w kontekście okoliczności, iż instytucje przewidują wyraźne zmniejszenie popytu na rynku Unii, którego to elementu brakuje w analizie przeprowadzonej przez instytucje (pkt 83 zaskarżonego wyroku).

217. Wreszcie w pkt 84 i 85 zaskarżonego wyroku Sąd podkreślił, że instytucje w żadnym miejscu nie wspominają po pierwsze, o wewnętrznym rynku chińskim i ewentualnym wpływie tego rynku na możliwość wchłonięcia dodatkowych mocy produkcyjnych, a po drugie, o jednoczesnym zaniku najbliższych pod względem ceny konkurentów rosyjskich i ukraińskich, objętych cłem antydumpingowym od 2006 r., co przynajmniej częściowo mogło wytłumaczyć wzrost procentowy wywozu z Chin do Unii w badanym okresie.

218. Sąd orzekł więc, że dokonana przez instytucje analiza odnosząca się do drugiego czynnika „zawiera luki co do istotnych elementów, jakie należy wziąć pod uwagę" (pkt 91 zaskarżonego wyroku).

– Streszczenie argumentów ArcelorMittal i in.

219. Co do zasady ArcelorMittal i in. odnotowują, że Sąd nie podważył twierdzeń zawartych w pkt 117 rozporządzenia tymczasowego, zgodnie z którymi Chiny dysponują znacznymi mocami produkcyjnymi, co jest wystarczające, aby stwierdzić występowanie drugiego czynnika przewidzianego w art. 3 ust. 9 akapit drugi lit. b) rozporządzenia podstawowego. Tym samym Sąd niesłusznie orzekł w pkt 84 zaskarżonego wyroku, że analiza instytucji zawiera luki, ponieważ instytucje te nie zbadały możliwości wchłonięcia dodatkowych mocy produkcyjnych przez rynek wewnętrzny. Taka analiza została przecież przeprowadzona w motywach 69 i 70 spornego rozporządzenia. Wreszcie, Sąd zażądał, aby instytucje dostarczyły „dokładnych danych" w przedmiocie możliwości wchłonięcia dodatkowego wywozu przez inne rynki eksportowe, czego nie wymaga art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, podobnie jak podawania przyczyn, z których wynika wzrost wywozu po cenach dumpingowych do Unii.

– Ocena

220. Drugi czynnik przewidziany w art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego wymaga według mnie dwuetapowej oceny. Jeżeli chodzi o pierwszy etap, instytucje powinny zweryfikować, czy ma miejsce „swobodne dysponowanie rezerwami mocy produkcyjnych przez eksportera lub nieuchronność znacznego zwiększenia tych mocy, wskazujące na prawdopodobieństwo znacznego wzrostu wywozu

towarów po cenach dumpingowych". W ramach tego pierwszego etapu instytucje obowiązane są zweryfikować, czy aktualne moce produkcyjne, do których odnosi się „swobodne dysponowanie", lub nieuchronność znacznego zwiększenia tych mocy w kraju wywozu mogą wynikać ze zmian popytu w tym kraju. W ramach drugiego etapu, jeżeli znaczny wzrostu wywozu jest prawdopodobny, instytucje powinny „[uwzględnić] dostępnoś[ć] innych rynków wywozowych, mogących wchłonąć [ten] dodatkowy wywóz".

221. Z tego względu, wbrew temu, co zarzucają ArcelorMittal i in., sama okoliczność, że w kraju wywozu pozostają w swobodnej dyspozycji znaczne rezerwy w zakresie wywozu, nie wystarcza, aby stwierdzić występowanie tego czynnika; konieczne jest jeszcze, aby rezerwy te „wskaz[ywały] na prawdopodobieństwo znacznego wzrostu wywozu" towarów po cenach dumpingowych na rynek Unii. Tym samym bez znaczenia jest okoliczność, że Sąd nie podważył twierdzenia zawartego w motywie 117 spornego rozporządzenia.

222. Natomiast ArcelorMittal i in. mają według mnie słuszność twierdząc, w ramach krytyki pkt 85 zaskarżonego wyroku, że przyczyny wzrostu wywozu są obojętne dla ustalenia czy występuje czynnik, o którym mowa w art. 3 ust. 9 akapit drugi lit. b) rozporządzenia podstawowego.

223. Jednakże popełnione w tym względzie przez Sąd naruszenie prawa nie ma wpływu na ważność pozostałych ocen, które doprowadziły ten Sąd do wniosku, że instytucje nie uwzględniły wszystkich istotnych dowodów związanych z oceną drugiego czynnika umożliwiającego stwierdzenie, czy istnieje zagrożenie wystąpienia szkody.

224. Dokonana przez Sąd ocena dotycząca tego czynnika opiera się bowiem przede wszystkim na tym, że instytucje nie przeprowadziły dostatecznie szczegółowej analizy jeżeli chodzi o zbadanie zdolności wchłonięcia dodatkowego wywozu z Chin przez rynki inne niż rynek Unii, jak również jeżeli chodzi o zbadanie wpływu wewnętrznego popytu chińskiego.

225. Jeżeli zatem chodzi o pierwszy aspekt, moim zdaniem Sąd słusznie orzekł, że instytucje miały w tym wypadku obowiązek dostarczenia dokładnych danych odnośnie do zmian na rynkach w Stanach Zjednoczonych, Algierii i Korei Południowej, jak również zdolności tych rynków do wchłonięcia dodatkowego wywozu.

226. Po pierwsze, jak wynika z samej lektury pkt 83 zaskarżonego wyroku, wbrew temu, co twierdzą ArcelorMittal i in., Sąd nie wymagał, aby instytucje sprawdzały wszystkie możliwe lub potencjalne rynki wywozowe. Sąd jedynie zarzucił instytucjom, że w żadnym razie nie dostarczyły dokładnych danych odnośnie do tych trzech rynków, które przecież zostały ogólnie powołane w rozporządzeniu tymczasowym oraz w spornym rozporządzeniu. Po drugie, gdy instytucje powołują pewną liczbę rynków wywozowych, mają one obowiązek, w ramach analizy prospektywnej dotyczącej zagrożenia wystąpienia szkody, dostarczyć dostatecznie dokładne dane co do zmian na tych rynkach oraz co do zdolności tych rynków do wchłonięcia dodatkowego wywozu towarów po cenach dumpingowych. Bowiem od momentu, gdy instytucje zidentyfikowały wspomniane rynki, tylko pod takim warunkiem ich analiza „uwzględnia" te rynki wywozowe, jak tego chce art. 3 ust. 9 akapit drugi lit. b) rozporządzenia podstawowego, jako ewentualne alternatywne względem rynku Unii możliwości zbytu dla dodatkowego wywozu danego towaru. Dane te mogą dotyczyć między innymi strategii eksportowej zainteresowanych producentów, zmian popytu na tych alternatywnych rynkach wywozowych czy też istnienia środków ochrony handlowej na tych rynkach.

227. Jak bowiem orzekł Sąd w pkt 83 zaskarżonego wyroku i co nie zostało zakwestionowane, skoro z rozporządzenia tymczasowego i spornego rozporządzenia wynikało, że udział trzech ww. rynków w całości wywozu z Chin wzrósł w badanym okresie, zgodnie z zasadami logiki należało z tego wnioskować, że wielkość wywozu w tych trzech krajach również wzrosła. W tym kontekście instytucje

powinny być w stanie dostarczyć dostatecznie dokładne dane, aby co najmniej wywieść na ich podstawie, tak jak to uczyniły w ramach analizy prospektywnej, że nadmierne lub nowe moce produkcyjne powstałe w Chinach zostaną w większym stopniu skierowane na rynek europejski powodując zagrożenie wystąpienia szkody dla przemysłu Unii.

228. Jeżeli chodzi o wpływ wewnętrznego popytu chińskiego ArcelorMittal i in. moim zdaniem ograniczają się do krytyki przeprowadzonej przez Sąd oceny dowodów, nie zarzucając ani tym bardziej nie wykazując przeinaczenia tych dowodów. Krytyka ta jest zatem niedopuszczalna.

229. W każdym razie, wyłączając ogólne rozważania dotyczące wewnętrznego popytu w Chinach, zamieszczone w motywie 70 rozporządzenia ostatecznego w ramach udzielania odpowiedzi na uwagi niektórych chińskich producentów w okresie objętym dochodzeniem wydaje się, że instytucje rozumowały w taki sposób, jakby wewnętrzny popyt w Chinach nie istniał, bowiem w motywach 117–119 rozporządzenia podstawowego, potwierdzonego przez sporne rozporządzenie, nie poświęcono mu żadnego fragmentu. Tymczasem ani Rada, ani ArcelorMittal i in. nie kwestionują, podobnie jak co do zasady stwierdził Sąd w pkt 81 zaskarżonego wyroku, że (obiektywna) ocena czynnika, o którym mowa w art. 3 ust. 9 akapit drugi lit. b) rozporządzenia podstawowego, wymaga przeanalizowania zmian konsumpcji wewnętrznej w kraju wywozu. Zatem Sąd według mnie słusznie zarzucił w pkt 84 zaskarżonego wyroku, że instytucje nie wspomniały o ewentualnym wpływie wewnętrznego rynku chińskiego na możliwość wchłonięcia dodatkowych mocy produkcyjnych.

230. Proponuję zatem, aby oddalić podniesione przez ArcelorMittal i in. zarzuty rzekomych naruszeń prawa dotyczących drugiego czynnika, o którym mowa w art. 3 ust. 9 akapit drugi lit. b) rozporządzenia podstawowego.

iii) W przedmiocie naruszeń prawa dotyczących trzeciego czynnika przewidzianego w art. 3 ust. 9 akapit drugi lit. c) rozporządzenia podstawowego

– Rozważania Sądu

231. Sąd zbadał występowanie czynnika, o którym mowa w art. 3 ust. 9 akapit drugi lit. c) rozporządzenia podstawowego, w pkt 86–90 zaskarżonego wyroku.

232. W pkt 86 zaskarżonego wyroku Sąd przypomniał najpierw, że Komisja uznała w rozporządzeniu tymczasowym, że nie ma powodu, aby sądzić, iż w otoczeniu gospodarczym charakteryzującym się znacznym spadkiem popytu pojawi się tendencja do wzrostu cen, przeciwnie, powinny one pozostać na niskim poziomie, oraz że istnienie takich niskich cen zostanie prawdopodobnie wykorzystane w celu obniżenia cen oferowanych przez producentów Unii, powodując tym samym spadek zarówno cen jak i wielkości sprzedaży.

233. Następnie, w pkt 87 zaskarżonego wyroku Sąd zauważył, że dane dotyczące okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem wskazują, iż wbrew twierdzeniom Komisji ceny przywozu z Chin znacznie wzrosły w kontekście zmniejszenia się rynku Unii, ponieważ dostępne dane dowodzą wzrostu cen tego przywozu o ponad 35% w okresie późniejszym niż okres objęty dochodzeniem, podczas gdy w tym samym czasie ceny przemysłu Unii wzrosły o 18,7%.

234. W pkt 88 zaskarżonego wyroku Sąd odnotował, że Rada nie dostarczyła żadnych informacji wyjaśniających sprzeczność, jaka istnieje między informacjami przedstawionymi w rozporządzeniu tymczasowym a danymi dotyczącymi okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem. Trybunał podkreślił, że o ile Komisja słusznie przypisała ten wzrost wzrostowi cen surowców, który ostatnio miał miejsce w październiku 2008 r., to nie dostarczyła ona żadnego wyjaśnienia ani dodatkowego wytłumaczenia, jeżeli chodzi o zmianę cen surowców i kosztów energii w odniesieniu do okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem.

235. W każdym razie, w pkt 90 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że nawet przyjmując, iż taka była przyczyna wzrostu cen, okoliczność ta nie może wspierać wniosków Komisji w odniesieniu do negatywnego wpływu bardzo niskich cen przywozu z Chin na ceny i wielkość przemysłu Unii. Sąd orzekł w tym względzie, że mając na uwadze dane dotyczące okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem, z okoliczności faktycznych sprawy nie wynika, aby kryterium przewidziane w art. 3 ust. 9 akapit drugi lit. c) rozporządzenia podstawowego można było uważać za spełnione. Sąd podkreślił również, że w okresie późniejszym niż okres objęty dochodzeniem, udział w rynku przemysłu Unii zmniejszył się jedynie o 0,1 punktu procentowego.

236. Sąd oddalił również zarzut Rady, jakoby istniała „zbieżność" zmian cen, podnosząc, że różnica między cenami sprzedaży przemysłu Unii a przywozem z Chin w okresie późniejszym niż okres objęty dochodzeniem znacznie się zmniejszyła (pkt 89 zaskarżonego wyroku).

237. Sąd wywnioskował z tego, że ocena trzeciego czynnika wykazuje niespójności między prognozami Komisji potwierdzonymi przez Radę w spornym rozporządzeniu a istotnymi danymi dotyczącymi okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem (pkt 91 zaskarżonego wyroku).

– Streszczenie argumentów ArcelorMittal i in.

238. ArcelorMittal i in. zarzucają Sądowi zasadniczo, że w pkt 87–90 zaskarżonego wyroku zastąpił dokonaną przez instytucje ocenę stanu faktycznego swoją własną oceną, nie biorąc pod uwagę okoliczności, że nawet jeżeli producenci z Unii podnieśli ceny i zachowali swój udział w rynku po okresie objętym dochodzeniem, rentowność przemysłu Unii znacznie w tym okresie spadła, co świadczy o tym, że ceny w istocie uległy obniżeniu. Poza tym, chociaż ArcelorMittal i in. przyznają, że dane dotyczące okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem wskazują, że w okresie tym ceny przywozu i ceny producentów Unii wzrosły, to zarzucają one, że Sąd nie uwzględnił okoliczności, iż przyczyną tego wzrostu były ceny surowców oraz że w każdym wypadku wzrost ten nie wyeliminował podcięcia cen dotyczącego przywozu, które jak wykazały instytucje, było znaczne.

– Ocena

239. Nie sądzę, aby przedstawiona przez ArcelorMittal i in. argumentacja zasługiwała na uwzględnienie.

240. Należy przypomnieć, że w kontekście zagrożenia wystąpienia szkody przywóz towarów po cenach dumpingowych, mimo poziomu ich cen, nie wyrządził (jeszcze) szkody przemysłowi Unii.

241. Artykuł 3 ust. 9 akapit drugi lit. c) rozporządzenia podstawowego wymaga, aby instytucje oceniły, czy „przywóz jest prowadzony po cenach, które mogłyby w znacznym stopniu spowodować obniżenie cen lub zapobiec ich wzrostowi, który w innych warunkach miałby miejsce, oraz po cenach, które mogłyby zwiększyć popyt na dalszy przywóz".

242. Ceny dalszego przywozu, o którym mowa w tym artykule powinny zatem być określone na takim poziomie, że spowodowałoby to znaczne obniżenie cen przemysłu Unii lub zapobiegłoby ich znacznemu wzrostowi w obliczu popytu na dalszy przywóz.

243. W tym kontekście należy zauważyć, że ArcelorMittal i in. przyznają, iż zarówno ceny przywozu z Chin, jak i ceny przemysłu Unii wzrosły w okresie późniejszym niż okres objęty dochodzeniem, lecz uważają, że ceny przemysłu Unii były jednak obniżone, ponieważ rentowność tego przemysłu znacznie spadła.

244. Tego rodzaju argumentacja sprowadza się do nakłaniania Trybunału do dokonania ponownej oceny ustaleń faktycznych, co nie leży w jego kompetencji w ramach odwołania.

245. Poza tym podkreślana przez ArcelorMittal i in. okoliczność, że mimo wzrostu cen w okresie późniejszym niż okres objęty dochodzeniem, istniało podcięcie cen dotyczące przywozu z Chin, jest nierozerwalnie związana z okolicznością, że przywóz ten dokonywany jest po cenach niższych niż te oferowane przez przemysł Unii. Okoliczność ta, zwłaszcza wtedy, gdy różnice cen ulegają zmniejszeniu i gdy chodzi o ocenę, czy istnieje zagrożenie wystąpienia szkody, nie umożliwia sama w sobie stwierdzenia, w ramach analizy prospektywnej, którą należy przeprowadzić w odniesieniu do trzeciego czynnika przewidzianego w art. 3 ust. 9 akapit drugi rozporządzenia podstawowego, czy prawdopodobne jest, że na rynek Unii dotrze dalszy przywóz na takim poziomie cenowym, iż doprowadzi to do znacznego obniżenia cen przemysłu Unii lub istotnie przeszkodzi temu przemysłowi w podwyższaniu jego cen.

246. Ponadto, z samej lektury pkt 88 i 90 zaskarżonego wyroku wynika jednoznacznie, że Sąd nie „zignorował" wyjaśnień Rady, zgodnie z którymi wzrost cen przywozu z Chin wynikał ze wzrostu cen surowców. Nawet gdyby przyjąć, że tak było, Sąd w pkt 90 zaskarżonego wyroku wykluczył możliwość, że okoliczność ta w tym wypadku (to znaczy mając na uwadze stwierdzony wzrost cen przywozu z Chin oraz przemysłu Unii), może uzasadniać wniosek Komisji, jakoby istniał negatywny wpływ „bardzo niskich" cen przywozu z Chin na ceny przemysłu Unii.

247. Niezależnie od twierdzeń ArcelorMittal i in., Sąd moim zdaniem nie zastąpił oceny stanu faktycznego dokonanej przez instytucje swoją własną oceną. Zgodnie z orzecznictwem powołanym w pkt 63 i 67 powyżej Sąd sprawdził, czy dane ekonomiczne dotyczące okresu późniejszego niż okres objęty dochodzeniem, wykorzystane przez instytucje uzasadniają przypuszczenia rozważane przez Komisję w rozporządzeniu tymczasowym, które to przypuszczenia, mimo danych, o których mowa, zostały potwierdzone przez Radę w spornym rozporządzeniu.

248. Tego rodzaju kontrola sądowa ma uzasadnienie zwłaszcza w świetle prospektywnego charakteru analizy dokonywanej przez instytucje w ramach badania, czy istnieje zagrożenie wystąpienia szkody w rozumieniu art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

249. Z tego względu proponuję oddalić podniesione przez ArcelorMittal i in. zarzuty dotyczące naruszeń prawa, których dopuścił się jakoby Sąd w ramach oceny trzeciego czynnika, o którym mowa w art. 3 ust. 9 akapit drugi rozporządzenia podstawowego.

250. Ze wszystkich wymienionych względów, proponuję także oddalić trzeci zarzut odwołania podniesiony przez Radę, jak również podniesiony przez ArcelorMittal i. in. zarzut drugi i drugą część trzeciego zarzutu odwołania dotyczące błędnej wykładni art. 3 ust. 9 oraz art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego oraz błędów w ocenie czynników odnoszących się do zagrożenia wystąpienia szkody.

D – *W przedmiocie czwartego zarzutu podniesionego przez Radę dotyczącego naruszenia prawa przez Sąd poprzez zastąpienie oceny okoliczności faktycznych dokonanej przez instytucje jego własną oceną*

1. Streszczenie argumentów stron

251. Rada, popierana przez Republikę Włoską zarzuca, że ocena stanu przemysłu Unii i następująca po niej analiza dotycząca zagrożenia wystąpienia szkody, są złożone i mają charakter ekonomiczny. Z tego względu, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, Sąd nie może w ramach sprawowanej przez siebie kontroli sądowej, zastąpić dokonanej przez instytucje Unii oceny złożonych czynników ekonomicznych, swoją własną oceną. Tymczasem to właśnie uczynił Sąd w zaskarżonym wyroku interpretując w wybiórczy sposób materiał dowodowy, przypisując niektórym okolicznościom inną wagę i pomijając inne stwierdzenia poczynione w spornym rozporządzeniu. Zdaniem Rady i Republiki Włoskiej Sąd przekroczył zatem swoje kompetencje.

252. Hubei przypomina między innymi, że chociaż instytucjom, w ramach dokonywania złożonych ustaleń faktycznych i ekonomicznych przysługuje szeroki zakres swobodnego uznania, nie są one jednak wyłączone spod kontroli sądowej.

2. Analiza

253. Jak wielokrotnie wyjaśniałem w niniejszej opinii, kontrola sprawowana przez Sąd w odniesieniu do oceny przez instytucje danych ekonomicznych w ramach środków antydumpingowych obejmuje kontrolę dokonanej przez instytucje interpretacji danych o charakterze ekonomicznym, w tym obowiązek zweryfikowania prawdziwości uwzględnionych przez nie dowodów, ich wiarygodności i ich spójności, lecz także kontrolę tego, czy te dowody stanowią zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę, dokonując oceny złożonej sytuacji, i czy mogą one stanowić poparcie dla wniosków wyciągniętych na ich podstawie.

254. Sposób rozpatrzenia niniejszego zarzutu podniesionego przez Radę, sformułowanego w sposób niezwykle ogólny, zależy moim zdaniem od sposobu rozpatrzenia poprzednich zarzutów. Zarzut ten powiela bowiem bardziej szczegółowe zarzuty podniesione przez strony wnoszące odwołanie wobec ocen Sądu dotyczących badania stanu osłabienia przemysłu Unii i czynników umożliwiających stwierdzenie zagrożenia wystąpienia szkody w rozumieniu art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

255. Ponieważ uważam, że zarzuty te nie zasługują na uwzględnienie, proponuję, aby również czwarty zarzut podniesiony w odwołaniu przez Radę został oddalony.

256. Tym samym, ponieważ moim zdaniem żaden z zarzutów podniesionych w odwołaniach nie powinien zostać uwzględniony, proponuję oddalić odwołania w całości.

VII – **W przedmiocie kosztów**

257. Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach.

258. Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

259. Zgodnie z art. 140 ust. 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem państwa członkowskie i instytucje interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty.

260. Ponieważ Hubei wniosła o obciążenie Rady i ArcelorMittal i in. kosztami, a Trybunał powinien moim zdaniem orzec, że strony wnoszące odwołania przegrały sprawę, proponuję, aby obciążyć je, poza własnymi kosztami, także kosztami poniesionymi przez Hubei.

261. Komisja i Republika Włoska interweniujące w sprawie ponoszą własne koszty.

VIII – **Wnioski**

262. W świetle powyższych rozważań proponuję Trybunałowi, aby orzekł w następujący sposób:

— odwołania zostają oddalone;

— Rada Unii Europejskiej i ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s. i in. zostają obciążone kosztami postępowania;

— Komisja Europejska i Republika Włoska pokrywają własne koszty.